

Seçimlere böyle mi gireceğiz:
Partiler — Re'yini bana veeeer!..

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet Koçer

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
İSTANBUL

Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :

Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon:
21811

3 Katlı Ev

Üç neslin romanı

Yazan:
Yusuf Ziya Ortaç

Yılbaşında

Çıkıyor

EMNİYET SANDIĞI'nın

30/Aralık/1952

Keşidesi için PARA yatırmadınızsa, en yakın şubemize giderek, en az 150 liralık bir hesap açtırmakta acele ediniz.

75,000

Lira tutarında yılın en zengin ikramiye keşidesi

YEŞİLKÖY'de güzel ve kıymetli bir

VİLLÂ

Ve çeşitli para ikramiyeleri

Her 150 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir.

Tafsilât GİŞELERİMİZDE

000242

Akbaba

Sayı : 39 — Cilt : 2 — 11 ARALIK 1952 ★ Perşembe günleri çıkar, siyasî mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir terbiye dersi

Yaşa Hüseyin Cahit üstad, yaşa!.. Elin var olsun, kalemin nur olsun, hattâ Birinci Dünya Harbinde, millet mısır koçanı, süpürge çöpü, Kâğıthane çamuru yerken, senin köpeğine yedirdiğin içi kaymaklı şekerlemeler helâl olsun!

Şu haddini bilmeyen, dünkü köy çocuğu Adnan Menderes'e, Ulus sütunlarında ne güzel bir ders, bir nezaket dersi, bir siyasî terbiye dersi vermişsin!.

Kalkmış da :

— «Beni susturmak zulümdür!»

Diyen sayın muhalefet liderine :

— «Bu memlekette zulüm, senin iktidardan düşmenle sona erdi!» demiş.

Demiş ama, cevabını da sen den almış :

«Bilâ ihtiyar, insanın aklına şu sual gelmez mi: İsmet İnönü kim, Adnan Menderes kim?..»

Bu nazik, bu zarif, bu ince suali senin asîl kalemin soruyor ve cevabını da yine senin kibar, olgun kalemin veriyor :

«O, efendisinin gözüne girmek ve iltifat görmek için kıvranan bir dalkavuk!»

Billûr üslûbunuzun aynasında, ak saçların çerçevelediği mübarek yüzünüzü görüyor ve huzurunuzda bir kere daha hürmetle eğiliyorum üstad!

Eğer memlekette bugünkü zalim idare olmasa, eğer basın hürriyeti askerî mahkemelerin tehdidi altında titremese, eğer 161 inci madde kahraman başınızın üstünde her an düşmeğe hazır bir kılıç tehdidi ile sallanmasa, siz, böyle elinize kuş tüyü bir kalem alır, hasmınıza kadife kelimeler, ipek cümlelerle mi hücum ederdiniz?

Makalenizden aldığım şu bir kaç satır, bir fikir ve ideal kavgasının, terbiye ve nezaketten uzaklaşmaksızın nasıl yapılacağına iki vecîz misaldir.

Başbakan Adnan Menderes, eğer biraz iz'anı ve biraz insafı varsa, 14 Mayısta çıktığı kibrin ve gururun tahtından inmeli ve iki elinizi nedametle operek :

— Affediniz üstad, demeli, artık edebi sizden öğrendim!

Yusuf Ziya ORTAÇ

KORE MÜZAKERELERİ :

Stalin — Esirler önümde baş eğmedikçe sulh yok!...

Devrimci ile tepkici arasında

Yazan: Server Bedi

Devrimci (İnkılâpçı) — Sen yine azmağa başladın. Piştova davranıp cinayete kadar göze aldın. Ne oldu sana?

Tepkici (Mürteci) — Gözüm kızdı.

Devrimci — Kime kızdın, niçin kızdın?

Tepkici — Yalmana kızdım. Biliyorsun sebebini: Kızlarımızı Amerikalılara öptürdü diye kızdım.

Devrimci — Ha!.. Demek kızı bir Amerikalı değil, sen öpseydin kızmıyacaktın? «Onlara şapur şupur da bize Allaha şükür» mü, diye düşündün ve içerledin, öyle mi?.

Tepkici — Hâşâ!. Biz kız öpmeyiz.

Devrimci — İyi niyetle de öpmez misin?

Tepkici — İyi niyetle kız öpülmez. Sen onu benim külâhıma anlat. Biz kız öpmeyiz ama, niçin kız öpüldüğünü biliriz.

Devrimci — Peki, sen kız öpenlerin veya öptürenlerin hepsini birer birer vuracak mıydın? Buna ne zaman yetişirdi, ne para, ne kurşun!.

Tepkici — Elebaşılardan bir kaçını temizliyecektim, ötekiler korkacaklardı.

Devrimci — Yalmandan sonra sırada kim vardı?

Tepkici — Nadir Nadi. Zaten bu güzellik müsabakası bid'atini icadeden de Cumhuriyet gazetesi değil mi?

Devrimci — Ne fenalığı var güzellik müsabakalarının? Güzeli Allah yaratmadı mı? Güzel olmak günah mı?

Tepkici — Günah değil, amma velâkin, Allah güzelleri herkes seyretsin diye yaratmadı.

Devrimci — Güzelleri çuvala koyup anbarda saklıyalım diye mi yarattı? Bak, bütün güzel şeyler, güneş, mehtap, ufuk, çiçek hep meydanda. Onları Allah örtmüyor. Doya doya seyrediyoruz.

Tepkici — Çiçek başka, karı başka.

Devrimci — Neden?

Tepkici — Çiçeği koklamaktan insana ziyan gelmez.

Devrimci — Kadını koklamaktan ziyan gelir mi?

Tepkici — Tövbe, tövbe, tövbe estağfurullah... Elbette... İnsan kadını koklarsa başı döner, günaha girer.

Devrimci — Sen evli değil misin?. Karını öpmez misin, okşamaz mısın?.

Tepkici — O başka... İnsan zevcei menkûkasını halâlinden öper de, okşar da, yalar da... O başka!

Devrimci — Biz de her kadını herkes yalasın demiyoruz. Güzeli herkes görebilir, seyredebilir diyoruz.

Tepkici — Lâyecuz!.

Devrimci — Ne demek o?.

Tepkici — «Olamaz!» demek.

Devrimci — Oluyor işte.

Tepkici (Kızar ve elini arka cebine götürür) — Sabrım tükeniyor. Çok konuşma. Şimdi seni temizlerim.

Devrimci — Bak, sen insan gibi konuşamıyorsun. Hemen kızıyor ve silâha davranıyorsun.

Tepkici — Ben böyleyim işte.

Devrimci — Onun için sana softa diyorlar.

Tepkici — Artık sabrım sona geldi. Senin kırdığın ceviz bini aştı. Memlekette ırz, namus, ahlâk, mukaddesat bırakmadın. Yere batsın senin inkılâpların.

Devrimci — İnkılâplarımıza sövme. Benim de gözüm kızıyor. Daha ileri gidersen polis çağırırım.

Tepkici — Gördün mü ya, sen de kızıyorsun, sen de softasın.

Devrimci — Tabii, biz devrimcilerimizi tepkicilerin elinden kurtarmağa mecburuz.

Tepkici (Anlamıyarak) — Ne dedin, ne dedin? Tüfekçiler mi?

Devrimci — Tepkiciler.

Tepkici ne demek o?

Devrimci — «Mürteciler» demek. Tepki = rèaction. Tepkici = Rèactionaire.

Tepkici — Devrimci ne demek?

Devrimci — Geriliği deviren inkılâpçı demek.

Tepkici — Ha... Demek siz deviriyorsunuz, biz de katır gibi tepiyoruz?

Devrimci — Ha şunu bileydin.

Tepkici — Demek bu memlekette kimi deviriyor, kimi tepiyor... Nasıl şey bu? Ahır mı bu memleket?

Devrimci — Hâşâ! Devrim ve tepki sosyal hayatın diyalektik bir kanunudur.

Tepkici — Anladımsa Arap olayım.

Devrimci — Hayır, anlarsan Arap değil, Türk olursun.

Tepkici — Haydi haydi... Sabah sabah beni günaha sokma. Çekil karşımdan. Git, başka yerlerde çam devir.

Devrimci — Sen de yalnız kal, rahat rahat tepin.

(Ayrılırlar).

CIZ

— İSTERÜKI...

000244

— Tımarhanede bir cinayet daha olmuş...
— Allah Allah... Artık deliler de akıllılara döndü!...

İSTANBUL NOTLARI :

Ben şoför oldum!

Şimdi ayıp değil ya... Pazarları top, sair günler Beyoğlunda kız peşinde koşmaktan, bir türlü liseyi bitiremedim... Yani diğer hem cinslerim gibi... Lâkin peder merhum vakitsiz merhum olunca bir iş tutmak lâzım geldi. Hazıra dağ dayanmaz. Tahsile devama imkânı kalmadı. Engel, belge derken Bakanlığın tanıdığı yirmi dokuz türlü imtihan hakkı sayesinde bile hakkından gelip bir diploma alamadık. Ne yapalım? Aksiliğe bakın ki, para yemekten gayri de elden gelir bir hüner yok... Ama siz diyeceksiniz ki, şu söylediklerini anlatışındaki intizam, değil, liseyi bitirememiş bir insanda, değme Üniversite mezunlarının, sözlerinde bulunmaz. Bunun iki sebebi var. Birincisi; Esat Mahmudu çok okur ve yazdıklarını bir türlü taklit edemezdim. Onun gibi cümle kuramamak sayesinde düzgün konuşma ve yazmayı öğrendim. İkinci ve daha mühim sebep de, bu anlattıklarımı bizzat yazmıyorum. İstanbul muhabiri not ediyor......

Neyse, sadede gelelim.

Saltanat devirlerinde otomobil ehliyeti almış olduğum için, şoförlükten başka çıkar yol bulamadım. Lâkin belediye otobüslerinde şoförlük değil ha.. O fukaraların halini epey tetkik etmiştim. Alimallah hepsinin kulakları şeffaftır. Bir tarafından bak, öbür tarafını seyret. Neden? Çünkü değişmez gelirlidirler de ondan.

Eşin, dostun yardımiyle, borç harç, bir taksi edindik. Bir sabah, Bismillâhi deyip Karaköyden işe başladım. Tam postahanenin önündeyim. Biri el etti:

— Saraçhane mi?

— Hayır, affedersiniz efendim. Ben Çarşıkapıya kadar dolmuş yapıyorum..

— Ulan traşı kısa kes. Sana ahret suali sormadık ya. Saraçhaneye kadar çıksan neren aşınır?

— Özür dilerim efendim, gidemem.

— Sen o ağızları lüküslere yap hergele... Bize gelmez. Çek arabanı öyleyse...

Şaşkın şaşkın herifin yüzüne bakakalmışım. Derken «Cırrrt» diye bir polis düdüğü. Hemen ayıldım, ama, iş işten geçmiş, memur tepemde bitmişti:

— Ne duruyorsun? Buradan yolcu alınmıyacağını bilmiyor musun?

— Yolcu almıyordum ki ağabey... Şu adamla konuşuyordum.

— Hangi adamla? Orada adam falan yok. Haydi durma, yoksa yazarım...

Baktım, sahiden bana iltifat eden muhterem yolcu, ortalardan sır olmuş. «Yazarım» ne demektir bilir misiniz? Yüz lira... Daha siftah etmeden para cezası ödemeği uygun bulmadığım için, memur beyefendinin tehdidini ikinci defa tekrarlatmadım. Eminönü, İş Bankası diye kısa bir tur yapıp tekrar Köprüye yanaştım. Ben yürürken biri arabaya atladı:

— Bankalardan, değil mi yavrum?

— Evet beyim...

İki adım gitmeden, biri daha atladı. Millet de amma cambaz olmuş ha...

— Boğazkesenden değil mi ağabey?

— Hayır kardeşim, Bankalardan...

— Dur öyleyse ineyim...

— Duramam, ceza yazarlar... Binerken bana sormadınız ki, kapıyı açıp atladınız...

— Kibarlığa boş ver oğlum. İneceğim diyorum sana.

Bu sefer, ilk yolcu lâfa karıştı:

— O da duramam diyor, anlasana...

Köprü üstü de dehşetli kalabalık. Arabalar manda arabasından farksız. Bir an sonra, arkadaki ilk yolcu feryadı bastı:

— Aman dur, hemen ineyim...

O kadar şaşırmışım ki, duracak yerde, gaza bastım. Öndeki arabanın tamponuna dokundum.

— Yavaş ol eşşoğlu... Önünde araba var. Burasını stadyum kapısı mı sandın, hemen bindiriyorsun?

Bu lâfları söyliyen, öndeki arabanın şoförüydü, cevap vermiye terbiyem müsait olmadığı için sustum. Lâkin arabadaki yolcu susmuyordu:

— Bir dakika dur yahu... İneceğim. Biliyorum, bu ne perhiz, bu ne lâhana turşusu diyeceksin ama, meşru mazeretim var. Gidiyor yahu, dur Aallahasen...

— Duramam beyim. Giden kim?

— Görmüyor musun? Sağ kaldırımda, karım gidiyor, Tanımadığım bir herifle kolkola... Dur, yoksa atarım kendimi aşağı, başına belâ gelir...

Çare var mıydı? Yavaşladım..

(Lûtfen sayfayı çeviriniz)

000245

YERLİ FİLİM :

— Saz var, gazel var, çiftetelli var...

— E, ne duririz, bir şişe rakı alıp gidek!...

Emirler

Sabahleyin, adamcağızı bir el dürttü:

— Kalk!

Gözünü aralayıp baktı: Karısı!

— İşine geç kalıyorsun... Bu ne uykusu böyle!...

Kalkıp giyindi.. Çıkacağı zaman oğlu yolunu kesti:

— Baba, bana futbol ayakkabısı al!

Kızı omuzuna elini koydu:

— Sinema parası ver!

Hizmetçi homurdandı:

— Aylığımı bırakmadan gitme!

Bayan, odasından seslendi:

— Kuzu pirzolası yolla!...

Adamcağız sokağa çıktı. Karşıki duvarda bir ilân: Yerli kumaş giy!...

Tramvaya bindi; bir levha: Üzüm ye!...

Tünele atladı, bir başka kumanda: Hayat sigortasına gir!..

Dairede, müdür çıkıştı:

— Böyle bir karış sakalla vazife başına gelinmez. . Tıraş ol!

İş takib eden bir kadın dayattı:

— Bir haftadır gidip geliyorum... Ne olacak bu benim işim?. Cevap ver!...

Bay Mağdur, adım başında verilen emirlerden fena halde bunalmıştı. Akşam diareden çıkar çıkmaz Beyoğluna geçti, sinema ilânlarına göz attı, hangisinde eğlenceli bir filim varsa ona gidecek, biraz gülecek, açılacaktı... İçlerinden birini beğendi, paraya kıydı, bir balkon bileti aldı ve girdi...

Oh.. Sağında sarışın bir taze, solunda, alev dudaklı bir esmer.. Lâvanta kokulu bir karanlık içinde tatlı hulyalara dalmağa hazırlanırken ışıklar söndü ve perdede bir kumbara resmile beraber dik bir kumanda duyuldu:

— Para biriktir!.. Para biriktir!...

Bay Mağdur, yanındaki kadınların ayaklarını çiğniyerek yerinden fırladı... Arkasından, seyirciler hiddetle bağrışıyorlardı:

— Dikkat et!... Önüne bak!...

Horoz

Lâkin daha durmağa vakit kalmadan, memur, ensemde bitti:

— Yürü, görmüyor musun? Önün açık....

Gayriihtiyarî önüme baktım... Sonra, ilerisinin boş olduğunu gördüm. Yolcu:

— Bir dakika, ineyim de öyle. Gidiyorlar... diye ter ter tepiniyordu. Kapıyı açtı ve atladı.

Memur:

— Ben sana indirme lememedim mi? Neden indiriyorsun burada yolcu?

Feryadiyle derhal cebine davrandı:

— Yazayım cezayı da aklın başına gelsin...

— Aman ağabey, sen de gördün işte... Ben sadece yavaşladım. Herif de atladı gitti. Hattâ paramı bile vermedi...

— Acelesi neymiş?

— Karısını görmüş kaldırımda...

— Ulan ne karı kocalar var be hâlâ... Aşkolsun doğrusu...

— Öyle değil ağabey... Herif karısını başkasının kolunda görünce deliye döndü. Araba yürürken atladı aşağıya... Benim ne suçum var?..

Neyse... İnsaflıca bir adammış. Cezadan vazgeçti. «Gözünü aç, bir daha» diye tenbihledi. Bir de gözümü açtım ki, yanımdaki yolcu da atlamış bu patırdıda... O tarafa bakarken güzel bir kıza takıldım. Bana işaret ediyordu. Başımla olmaz dedim ama, birdenbire «Gaarççç!» dedi frenler. Derken arkadan bir «Kütt!» sesi yükseldi. Onun peşinden de:

— Çüş ulan âşık! Yürü ulan, hantaloğlu...

Başımı çevirdim. Koskoca bir kamyon, bizim arabayı takmış önüne. Gaza basar basmaz hemen fren yaptım. Bu sefer de adamın biri, düşen şapkasını almak için otomobilin altına giriyordu az daha. Bir de üstelik:

— Kör müsün? Şapkamı çiğniyeceksin neredeyse. Acelen ne utanmaz adam. Seçime mi gidiyorsun? Ben sana gösteririm... Elbette altıncı şubeye işin düşer senin de... Görürsün ocak bucak başkanının şapkasını çiğnemeyi sen...

Sokak hatibi sözüne devam edecekti ama, Köprünün kalabalığı, benim onu dinlememi güçleştiriyordu. Rıhtım caddesine saparken vapurdan çıkan genç bir çift, yani bir kız, bir oğlan, arabaya girdiler.

— Nereye? dedim, ses yok. Bekledim. Tekrar:

— Ne tarafa gidiyoruz? diye sordum. Mutlak bir sessizlik...

Doğrusu merak oldu bana. Bir de geriye dönünce ne göreyim? Delikanlı kızı kollarına almış. Karaköy ırhtımı gibi yerde, dudakları ağzında, habire öpüp durmuyor mu? Muhakkak ecnebi olacaklardı. Aklım başımdan gitti. Gaza bastığım gibi doğru garaja. Arabayı bıraktım. İçindekileri de... O gün bugündür, şoförlükten de hevesimi almışım...

— **İstanbul Muhabiri** —

BAŞIMIZA GELENLERİ...

000246

Öbür dünyadan röportajlar:

Mahmut Sadık

Yazan :
Salâhaddin GÜNGÖR

Masada gayet hafif ve nazik bir tıkırdı duyuldu :

— Siz misiniz üstadım?

— Evet, ben.. Hani şu kırık bir karyolada ve ateşsiz bir odada titriye titriye son nefesini veren meşhur muharrir Mahmut Sadık.

— Bari orada sefalet çekmiyor sunuz ya?.

— Sefaleti de, sefahati de fânile re bıraktık. Siz, yaşayan ölülerin halinize acımaktan başka bir derdimiz yok!

— Ahrette nasıl vakit geçiriyor sunuz?

— Geceleri ahbaplarla poker çeviriyoruz. Demleniyoruz. Ben, vakit buldukça cennet tiyatrosu için piyesler hazırlıyorum. Haftada bir gün de «Ahret postası» gazetesine «Takvimden bir yaprak» yazıyorum.

— İyi ama, üstadım, sizin takvimden bir yaprağı Refi Cevat Ulunay dostunuz kabullendi. Yıllardanberi habire çızıktırıyor.

— Memnun oldum. Arkada kalanlara bırakacak mirası olmayan insanların boş bir sütun bırakabilmiş olması da, yine bir tesellidir. Refi Cevada benden selâm söyleyin: Eski sütunum, kendisine anamın ak sütü gibi helâl olsun. Ömür takviminden son yaprağı koparıncaya kadar yazsın, dursun işi yoksa...

— Üstadım, dedim, affedersiniz, pek mühim bir sualimiz vardı da sizi onun için rahatsız ettik. Türk edebiyatı, büyük bir tebessüm buhranı geçiriyor. Ne gülen var, ne de güldüren. Hele yerli mizah diye ortada bir şey kalmadı. Bütün tuhaflık yazıları, oradan buradan çalıp çırpma, ve hepsi de yakıştırmaca şeyler. Halbuki sizin zamanınızda ne olgun mizahî yazılar çıkardı.

Mahmut Sadık:

— Eh.. Oğlum, dedi, biz tatlı dilli, güler yüzlü insanlardık. Gördüğümüz her kahrı sineye çekip kendimize zevk etmesini bilirdik. Bir darbeye uğrayınca, babahindi gibi kuyruğumuzu düşürüp Karadenizde gemileri batanlar gibi kara kara düşüncelere dalmazdık.

— Bu buhranın önlenebilmesi için yazarlara ne tavsiyelerde bulunuyorsunuz?.

— Birinci derecede hâdiseleri yakından takip etmelerini tavsiye ederim. Şimdiki mizahçılar, gazeteleri bizim kadar alıcı gözü ile okumuyorlar. «Tahtalıköy» ajansı, geçende bir haber verdi: İstanbul belediyesi çöpleri koyacak yer bulamıyormuş!..

Bir mizah yazarı için - çerden çöpten amma - mükemmel bir mevzu... Dokundur bre dokundur. Yaz bre yaz...

Sonra şu sizin sular idaresi!.. Elinde su yok ama, ağzı lâf yapıyor; kaç yıldır aynı terane:

— Gelecek yıl, İstanbul bol suya kavuşacak! Yağmurlar biraz daha gecikseydi, Kadıköyünden Pendiğe kadar Anadolu yakasında halkın, susuzluktan neler çekeceğini görürdüm ben..

Mizahçılar, kendi şehirlerinin halini kalemlerine dolasalar yeter. Belde var, belediye yok. Koca bir sular idaresi var, çeşmelerde bir damla su yok. Çeşitli tiyatrolar var, tek bir tiyatro binası yok.

Hastası var, hastanesi yok. Zengini var, fakire yardımı yok. Böyle bir şehrin halkı nasıl olur da güler ve nasıl olur da güldürür? Olsa olsa biz ölüleri böyle kendilerine güldürüyorlar işte.

— Ahrette ne var, ne yok bey efendi?.

— Ne olacak. İyilik, sağlık..

— Aranızda fıkra anlatan, nükte söyliyenler de oluyor mu?

— En başta Süleyman Nazif. Haftada bir kaç gece, bizi etrafına toplayıp anlatır da anlatır! Abdülhak Hâmit'ten Filorinalı Nâzıma kadar, bütün tanınmış edip ve muharrirler hep bir aradayız.

— Filorinalı ne iş yapıyor?

— Ne yapsın? Her gece birimizi bulup kazıya kazıya traş ediyor. Geçende muzibin biri, başından şiir krallığı tacını çalıp saklamış. Zavallı adam, sabahlara kadar avaz avaz «tahtım, tacım!» diye haykırdı durdu. Çenesinin kuvveti her gün biraz daha artıyor. İşi gücü, şuaradan, üdebadan kim kalıbı dinlendirirse, hemen bir Kudumiye hazırlamak! Öteki dünyanın mersiyesine mukabil, bu dünyada Kudimiye.. En küçük Kudumiyesi 100-150 bin mısra tutuyor. Geçende, bunlardan birini dinleteceğim diye uğraşırken, Tevfik Fikret, şark diye düşüp bayıldı. Adamcağız, ikinci defa ölmek mümkün olsaydı, Filorinalı'nın elinden kurtulmak için o fedakârlığı da yapacaktı.

— Abdullah Cevdet nasıl?

— Cehennem ehli için bir ana yasa hazırlıyor, diye duyduk. (Kahriyat) ı burada yeniden bastırıp hepimize dağıttı. Size ahrete dair bir kaç sosyete dedikodusu vereyim:

Abdülhak Hâmit, Makber mülhimesi Fatma hanımdan, geçen gece eve sarhoş döndüğü için güzel bir dayak yedi. Şair Eşref, Sultan İkinci Abdülhamitle barıştı. Her gün öğle saatinden evvel «Ehli kubur» parkında buluşup tatlı tatlı görüşüyorlar. Talât paşa, Mazliyah, Karasu, Doktor Nâzım, Rüsuhi, Bahaettin Şakir, haftada üç gün, «Ölülerin şenliği» gazinosunda toplanıyorlar. Gelsin şatranç, gelsin bezik.. Üçüncü cihan harbi patlar patlamaz Enver paşanın, yedinci kat göklerde, mühim bir askerî vazife alacağı söyleniyor..

Mazhar Osmanı sorarsanız, hazret burada rakıya öyle fena alıştı ki, hiç sormayın... Şişe elinden düşmüyor. Dünyada nefsini mahrum ettiği def'i gam suyundan, öteki dünyada bol bol nasibini almakta...

Hüseyin Rahmiye arasıra, yanında genç bir Arap kızı ile çamlar altında dolaşırken rastlıyorum. Elinden «Şıpsevdi» si düşmüyor.

Burada Mahmut Sadık'ın sözünü kestim:

— Öteki dünyada bizdekinden daha enteresan sahneler varmış, desenize..

— Enteresan demek de söz mü? Gel de gözünle gör..

— Aman üstad.. Allah gecinden versin desenize..

— Evet ama, tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer, kürkçü dükkânı değil mi?. Nasıl olsa, günün birinde bizim bu taraflara yolunuz düşecek!..

Hazret bu soğuk mevzuu açınca konuşmayı kısa kesmek icap etti:

— Allah rahatlıklar versin Mahmut Sadık beyefendi.

— Size de.. Size de...

Derken masada tıkırdı kesildi.

ARTIK MARİFET SAYILMIYAN HOKKABAZLIK!
Hokkabaz — Baylar, bayanlar!.. Bu kadını kıtır kıtır doğrıyacağım!...

CEP .... DOKTORU!..

000247

BİR AŞK HİKÂYESİ :

Fedakârlık!

Sevim ile Metin bir kır gazinosunda dans ediyorlardı. Caz durunca, Metin, sevgilisinin, kulağına eğildi:

— Haydi Sevim, kalabalıktan uzaklaşalım...

İki sevgili, gazinonun tenha bir yerine çekildiler.

Metin, Sevimi kolları arasına aldı, deniz yeşili gözlerine bakarak:

— Ah seni ne kadar seviyorum, dedi. Evet, belki İhsan gibi zengin değilim, onun gibi otomobilim yok, onun kadar bol para harcıyamıyorum. Fakat Sevim, seni çılgınca seviyorum, senin için en güç ve imkânsız olan şeyleri yapmıya hazırım..

Sevim, kollarını Metinin boynuna doladı:

— Demek benim için yapılmıyacak şeyleri yapmıya hazırsın öyle mi?

Metin, ciddî ve gururlu bir tavırla cevap verdi:

— Evet..

Sevim, Metini kendine doğru çekti ve tatlı bir sesle:

— Öyleyse, dedi, beni şu bahsettiğin İhsana takdim et, ne olur?

S. M. Y.

İntikam!..

«Bernard Şav» sinemaya gitmişti. Tam yer bulup oturacağı zaman, bir karı koca ondan evvel davranıp o boş yerle yanındakine oturdular. Yerleştikten sonra koca, Bernad Şav'a döndü:

— Affedersiniz, yerinizi aldık..

Bernad Şav, adamın yanındaki karısını göstererek:

— Ziyanı yok, dedi, muhterem valdenizle rahat rahat filmi seyredin..

Kahraman!

Baba, beş yaşındaki kızıyle şakalaşıyordu. Bir aralık kız babasına sordu:

— Babacığım, sen karanlıktan korkar mısın?

— Hayır kızım..

— Ya öcüden?

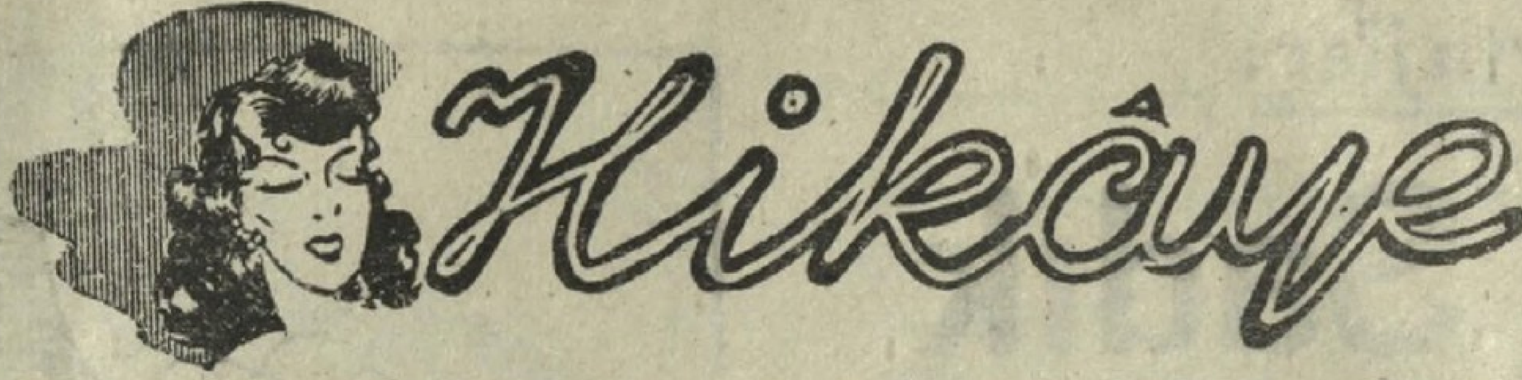
— Hayır, ondan da korkmam..

— Aslandan da korkmaz mısın babacığım?

— Katiyen..

Küçük kız, hayretle babasının yüzüne baktı, baktı ve:

— Bravo babacığım! dedi. Demek yalnız annemden korkarsın!.

Oh Olsun!..

Geçen gün köprüde otobüs bekliyordum. Zühresini arayan Tahir gibi gözlerim yolda kalmıştı. Birdenbire koluma biri yapıştı:

— «Vay! Orhan'cığım!» dememe kalmadı, eski arkadaş boynuma sarıldı ve biz, el-âlemin gözü önünde sarmaş-dolaş olduk.

Orhan'la on seneye yakın bir zamandır görüşmemiştik. Halhatır sorduktan sonra biraz duraladık: Konuşacak, birbirimize soracak o kadar çok şey vardı ki, hangisinden başlıyacağımızı ikimiz de bilemiyorduk.

— «Eh, daha nasılsın!»

— «Daha, daha nasılsın...» derken Orhan'ın eli tekrar koluma yaptıştı:

— «Gel, şu dolmuşa atlıyalım,» dedi.

— «Benim otobüse pasom var,» dedim. «Şimdi hiç yoktan elli kuruş vermiyeyim. Ne acelen var?. Dur biraz, otobüs gelir... Dolmuşsa o da dolmuş...»

— «Acelem var,» dedi. «Sen evli değilsin galiba?»

Karısına bir an evvel kavuşmak için acele eden bu mes'ut evliye gıpta ederek, teklifine uydum, dolmuşa atladık.

Şu dolmuş denen yarı taksi, yarı otobüs nakil vasıtası iyi, hoş ama, yarı yolda boşalması işi bozuyor. Köprü başında iki kişi indi, dolmuşun şanına halel getirmemek için, şoför Karaköye saptı; oradan yarı sihirbaz, yarı cambaz işi üç kişi daha aldı. Arkada dört kişi olmuştuk. Bankalardan yukarı çıkarken şoför, yanındaki iki kişiye çok yakın bir arkadaş daha ilâve etti. Olduk otomobilde yedi kişi...

Orhan da Şişlide oturuyormuş. Dura kalka, geçen yarım saatten sonra Taksime geldiğimiz zaman yanımızdakiler indiler. Başka da müşteri çıkmadı. Biz başbaşa kaldık.

O zaman Orhan anlattı: Meğerse eve bir an evvel kendini atmak için acele edişi, karısına karşı olan fazla muhabbetinden ziyade, karısının ona karşı olan aşırı tahakkümünden ileri geliyormuş.

İçimden «vah-vah!» dedim. Fakat onu teselli için de: «İyidir, kadın biraz erkeği avucunun içine almalıdır. Aile saadeti...» falan gibilerden felsefe yürüttüm.

Orhan sadece içini çekti.

— Şimdi size bir şişe ilâç daha vereceğim...
— Vazgeç doktor, memlekette bir de şişe buhranı çıkmasın!..

Ayrılırken: «E, bir akşam buluşalım da şöyle, eski günlerde olduğu gibi yine, iki tek parlatalım,» dedim.

— «İmkânı mı var, birader? Bizim hanım...»

— «Kandırırsın, canım. İşim var, falan dersin...»

— «Yutmaz.»

— «Kolayı var: Ben gelir seni evden alırım, iş için bir yere gidiyormuşuz gibi yaparız...»

— «Bırakmaz.»

— «Yakın akrabandan birinin hastalandığını söyleriz.»

— «Yakın değil, uzak akrabam bile olmadığını biliyor...»

İşi inada bindirmiştim: Ne yapıp yapacak, bu zavallı arkadaşı bir gece, hiç olmazsa bir iki saat için, yuvasının o yakıcı hararetinden uzaklaştıracaktım. Bu bana şimdi âdeta bir vazife gibi görünüyordu.

Biraz durduktan sonra sordum:

— «Nerede çalışıyorum demiştin?»

— «Galatada bir ticarethanede. Alsat şirketinde. Bak, iyi ki hatırlattın: Dur, sana adresini vereyim, yolun geçerse bir uğra. Orada uzun uzun konuşuruz.»

— «Olur,» dedim. Fakat ben seninle bir akşam muhakkak kafayı tütsülemek istiyorum. Bak ne yaparız: Ben sana yazıhaneden sözde telefon ederim... Acele bir iş çıktı, diye çağırırım. Karın da artık herhalde buna müsaade eder... Derhal çıkarsın. Taksim durağında buluşuruz. Meselâ önümüzdeki pazartesi... olur mu?

Orhan dalgın dalgın başını salladı ve elimi sıkıp uzaklaştı. Evine daha fazla gecikmeden varmak için can atıyordu.

Arkasından gülümseyerek ayrıldım.

★

O zaman aklıma geldi. Onun telâşı içinde ben de unutmuştum: Evinin telefon numarasını almamıştım. Fakat kolayı vardı: Rehberden bulurdum.

Buldum: «Pekçetiner Orhan: Şişli, Çıkmaz mahallesi, Sonçarşamba sokağı No. 13/1.» Telefon numarası da şu: 97561.

Şimdi iş, pazartesiyi beklemeye kalıyordu.

Pazartesi de geldi. Saati hesap ettim: Altıda yazıhaneden çıkıyordu. Yine dolmuşa bindiyse kırk beş dakika sonra evindeydi. Tam yedide telefon ettim.

Bir kadın sesi:

— «Alo?»

— «Orhan beyin evi mi?»

— «Hayır!»

— «Numaranız kaç?

— «Siz hangi numarayı aradınız?»

— «97561.»

000248

SPOR ÂLEMİNDE :

Profesyonel...

Amatör!..

— «Tamam. Fakat burası Orhan beyin evi değil, benim evim.»

— «Siz kimsiniz?»

— «Bayan Pekçetiner...»

— «Tamam... Ben de sizi arıyordum, hanımefendi...» İşi anlamıştım: Kadın evde o kadar hâkimdi ki, oraya «Orhan beyin evi» denilmesine bile tahammül edemiyordu.

— «Bir ricam var, efendim,» diye devam ettim. «Burası Alsat şirketi. Acele bir işimiz var. Orhan beyi rica ediyoruz. Kendisi...»

— «Kendisi şimdi meşgul. Telefona gelemez...»

— «Onu demek istemedim, hanımefendi. Kendisi bizim sağ kolumuzdur. O olmayınca işlerimiz durur. Çok rica ediyoruz... Derhal yazıhaneye teşrif etsin...»

Kadın: «Olur, olur, söylerim,» dedi ve telefonu kapadı.

Mesele halledilmişti. Ver elini Taksim durağı...

★

Bekle bekle, Orhan yok.
Kendi kendime: «Herhalde yemeği yiyecek de öyle gelecek,» diyordum. Karısı bırakmamıştır. Belki de sofrada isticvap edecek, bu işin bir plân olup olmadığını araştıracak...»

Fakat, Orhana da itimadım vardı: Ağzından sır kaçırmıyacağına emindim.

Emindim ama, dakikalar geçtikçe de endişem artıyordu: Yoksa kendisine bir akşam felekten kâm aldırayım derken, bir aile faciasına mı sebep olmuştum?

On beş dakika, yarım saat oldu. Yarım saata bir çeyrek daha ilâve edildi.

Bir saat oldu, beş dakika daha geçti. Artık beklemekte mâna göremiyordum. Benim de neşem kırılmıştı. Aksi istikamete geçip, eve dönmek üzere, otobüs beklemeye başladım.

Nihayet bir Şişli - Tünel otobüsü geldi, bindim. Boş bir yer bulup «Beyoğlu - Marşandiz» gazetesini açıp, Sarıyer cinayetinin o gün yakalanan altıncı katili hakkındaki tafsilâtı okumaya başladım.

Arkamdan omuzuma bir el dokundu:

— «A!» diye ağzım açık kaldı: Karşımdaki Orhandı!

— «Sen ne arıyorsun burada?» diyebildim.

— «Sorma, birader,» dedi. «Akşam, işimden evime dönmüş, elimi, yüzümü yıkıyordum. Telefon çaldı. Karım açtı: Beni yazıhaneden aramışlar. Palas-pandıras giyinip koştum. Kimsecikler yok.»

Ben şaşkın şaşkın Orhanın yüzüne bakarken o, faciayı tevekkül içinde kaynatıp unutmıya çalışan bir filozof haliyle gülümsedi:

— «Bir arkadaş şakası olacak... E, daha nasılsın, bakalım?...»

Vır-Gül

Şakacıklar

Meslek

Mahkemede :
Hâkim, kadına sorar:
— Kocanın adı nedir?
— Hasan..
— Neci?
— Kocam..

□

HEYECANLI YERDE

Koca, polis romanını okuyan karısına çıkıştı:
— Şunu elinden bırak da yatmıya gidelim..
Kadın, kaşlarını çattı:
— İmkânı yok bırakamam, haydutlar tıpkı sana benziyen bir adamı öldürmeye hazırlanıyorlar!

□

İHTİYARIN GÖZ YAŞLARI

Geçen gün, Gülhane Parkında, tuhaf bir hâdise oldu. En aşağı seksen yaşında, uzun beyaz sakallı bir adam, sıralardan birinde oturmuş, hüngür hüngür ağlıyordu. Ahali başına toplandı.
— Ne ağlıyorsunuz, beybaba? diye sordular.
İhtiyar şu cevabı verdi:
— Annem beni dövdü.
— Bu yaşınızda hâlâ bir anneniz var mı? Maşallah!.. Niçin dövdü sizi?
— Çünkü... Bu sabah, büyük annem geldi, yanına çıkmadım!.

Trampet

Trampet çalıyordu. Ders bitmişti. Fakat tarih öğretmeni aldırmadı. Tembel öğrencilerden birini derse kaldırdı:
— Bana Atillâyı anlat dedi.
Çocuklar bağırdılar:
— Efendim, trampet çaldı..
Tarih öğretmeni cevap verdi:
— Mademki öyle, bundan sonra trampet ben olacağım.

□

GÜNEŞ VE ŞAİR

Yahya Kemal, gençliğinden ve güzelliğinden gurur duyduğu bir tarihte Ahmet Haşime sormuştu :
— Güneşle benim aramda bir benzeyiş görüyor musun?
Haşim tereddütsüz cevap verdi:
— Görüyorum. İkinize de bakınca insan yüzünü buruşturuyor!

□

HANGİSİ?

Genç kadın, arkadaşına dert yanıyordu:
— Sorma şekerim, kocam yatakta fena halde horluyor, bilmiyorum hangisi daha ucuz, onu bu hastalığından iyi edecek doktor mu, yoksa beni ondan ayıracak avukat mı?..

000249

— Ahmet, uyan... Nikâhımıza geç kalıyoruz!...

Küçük Kahkahalar

İdam cezası

Bir Amerikalı yabancı bir memleketin cezaevini geziyordu. Kapalı bir höcrenin önünden geçerken, içeriden korkunç haykırışlar duydu.

Hayretle durdu ve sordu:

— Ne var? Ne oluyor?

Kılavuzu cevap verdi:

— Efendim, içeride bir idam mahkûmunu öldürüyorlar.

— Ne vahşet! İdam mahkûmları böyle öldürülür mü? Bizde âdet böyle değildir. Mahkûm bir elektrik sandalyesine oturtulur, bir düğmeğe basılır ve mahkûm, hiç bir eziyet çekmeden ölür.

— Bizde de öyledir efendim. Fakat cereyan kesilmiş de mahkûmun başını bıçakla kesmeğe mecbur oluyorlar!

MARİFET

Selma ile Süheylâ, kuliste konuşuyorlardı. Selma:

— Şu Cemale bayılıyorum, dedi, vallahi on parmağında on hüner var çocuğun...

Süheylâ güldü:

— Bilirim, dedi, geçen gün beraber sinemaya gitmiştik...

Alâmet

Neclâ, Leylâya içini döktü:

— Sorma Leylâcığım.. Bizim patron artık beni sevmiyor,.

— Nereden anladın?

— Bir sözünden: Geçen gün. kuzum, dedi, sahi sen neden daktilo öğrenmiyorsun?

TARİF

— Kimdi beni arıyan?

Hizmetçi kırıttı:

— Vallahi bilmem efendim... Ama sesi Mario Lanza'ya, gülüşü Clark Gable'e, gözleri Pregory Peck'e benziyordu!

VAİT

Özel Okullar müdür muavini Osmana bir ahbabı müracaat etti:

— Yahu, filânca mektepte münhal varmış. Orasını bana versene.

— Çok isterdim kardeşim ama, dedi Osman, sırası gelen birini tayin etmemiz lâzım. Söz verdik..

— Adam, hayatta her verilen söz tutulmaz ki...

— Peki öyleyse, o vazifeyi sana vaadediyorum...

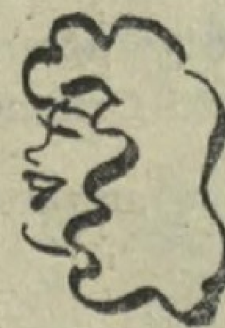
Takdim

Reşat Nuri Güntekin, hastaneden henüz çıkmıştı. Gazetede otururlarken, genç romancılardan birini üstada takdim ettiler. Bir müddet konuşuldu. Adam gittikten sonra Reşat Nuri sordu:

— Sahiden kıymetli bir genç midir?

Cevat Fehmi hararetle müdafaa etti:

— Ne diyorsunuz üstadım... On roman yazmış, hepsi kendi eseri!

POT

Yeni hizmetçileri pek hödüktü. Bir gün, hoşlanmadıkları misafirleri gelmiş, beyefendi vaziyeti bildiği için, sokağa çıkmıştı.

Ev sahibi hanımla misafirler arasında sıkıcı bir sükût hüküm sürerken hizmetçi içeri girdi. Yüksek sesle:

— Hanımefendi, dedi, beyefendi döndü; şayet misafirler gittiyse geleyim mi diye soruyor.

İhtiyar ve kedisi

İhtiyar bir adamın evinde kedisinden başka arkadaşı yoktu. Sofraya daima iki tabak koyuyordu. Birisi kendisi, öteki de kedisi için. Yemeği de paylaşıyor, yarı yarıya yiyorlardı.

Bir gün, ihtiyar adam, eve geç döneceğini düşünerek sofrayı daha evvelden kurup evden çıktı.

Kedi yalnız kalmıştı. Bunu görünce, anbara koştu, iki fare tuttu ve efendisine karşı minnettarlığını göstermek için farelerden birini onun tabağına, ötekini de kendi tabağına koydu ve içinden:

— Gelince, kimbilir ne kadar memnun olacak! dedi.

İLK SERSEM

Karı koca, mutad kavgalarını yapıyorlardı. Bir aralık kadın övünmüştü:

— Beni daha kimler istedi, kimler de, varmadım...

— Öyle ha? Ne demeğe seni istiyen ilk serseme varmadın?

Kadın hırsla güldü:

—Sana vardım ya işte!..

000250

Haftanın Karikatürleri.

000251

Hikâye

Nilüfer saçını neden kestirdi?..

O gün Nilüferin içi sıkılıyordu. Ta sabahtan beri. Belki hava lodostu da ondan. Mecmualarda havanın insan hâleti ruhiyesi üzerindeki tesirini hep okur dururuz. Yahut belki de sabaha karşı gördüğü son rüya içini karartmıştı. Mecmualarda rüyalarla insan hâleti ruhiyesi arasındaki yakınlığı da okuyup dururuz. Her ne halse, şurası muhakkak ki Nilüferin iç sıkıntısı hiç bir elle tutulur, gözle görülür sebebe, şuurlu hayatta vukubulmuş hiç bir hâdiseye dayanmıyordu.

Nihayet evde daha fazla oturamıyacağını anlıyarak giyindi, kuşandı, ve sokağa çıktı. Aynadaki hayalini seyretmek ona her zamanki zevki vermemişti. Onun için sokağa çıktığı zaman dudakları biraz somurtuyordu. Vitrinlerde belli etmeden kendini seyretti. Eteği biraz fazla mı uzundu? Kürkü de rüküş duruyordu, galiba. Karşıdan gelen iki talebe Nilüferi tepeden tırnağa süzdüler. Yanından geçerlerken birisi ıslık çaldı. Öbürü de kadınlara, erkeklere ve yataklara dair imâlı bazı sözler sarfetti. Nilüfer o kadar öfkelendi ki dönüp ikisine de birer tokat atabilirdi. Artık elâlemin tüysüz gençlerine mi kalmıştı?

Rujunun bozulacağını bile düşünmiyerek dudağını ısırdı. Sonra terziye gitmeğe karar verdi. Marika yeni mantosunun provasını Allahtan hazırlamıştı. Ama bu Nilüferin büsbütün şevkini kırmaktan başka bir işe yaramadı. Zira manto ekseri mantoların ilk provalarda olduğu gibi henüz kesilip, biçilip kuşa dönmüş bir kaç kumaş parçasından ibaretti. Marika:

— Siz üzülmesin, Nilüfer Hanım, ilk prova terzının, siz şimdi bundan anlamaz bir şey, bu ancak bana gösterir kendini, Perşembeye gelin, bakın o zaman ne beğenecek, diye onu teselli etti.

Nilüfer, terzi kızın çok haklı olduğunu biliyordu. Ama içindeki sebepsiz sıkıntının büsbütün artmasına mâni olamıyordu ki.

Sokağa çıktığı zaman dünyayı kara görüyordu. Bir şeyler yapmak, hayatın sabahtan beriki akışını ve kendi kendini mutlaka değiştirmek ihtiyacındaydı.

Önüne ilk çıkan berbere girdi ve saçını kestirdi. Bir saat kadar sonra berberden çıkarken hayran kadın gözlerinin kendisini takip etmekte olduğundan haberdar ve hayatından tamamen memnundu. Şimdi caddede daha âheste, daha salıntılı, daha kendinden emin yürüyordu. Kapı önünde müşteri avlamağa çalışan bir tezgâhtarın bıyık altından ıslık çaldığını duyduğu zaman bile öfkelenmedi.

Galatasarayda Selmaya rastladı. Selma hâlâ saçları omuzlarında geziyordu.

— Aaa, ayol ne güzel saçların vardı, neye kestirdin? diye sordu.

Nilüfer burnunu belli belirsiz kıvırdı.

— Cancağzım, doğrusunu istersen uzun saçlı gezmekten bayağı utanır olmuştum. Modayı bilen herkes kısa saçlı geziyor.

Ve uzun saçlı Selmayı, kadın denmeğe lâyık kısa saçlı kadınların dünyasından apayrı, izbe bir köşede, uzun saçlarıyla başbaşa bırakarak yürüdü, gitti.

Taksime çıkınca Sülünün kapısını çaldı. Sülün ona kapıyı ayağında pantalon, sırtında yün kazak, bizzat kendisi açtı. Kulaklarının hemen üstünden kesilmiş düz saçlarının bir tutamı sarı, bir tutamı kahverengiydi.

— Bonjur cicim, aa, saçlarını kesmişsin. Nekadar da tatlı olmuşsun, kâfir. Nihayet dediğime geldin değil mi?

— Düşündüm, taşındım, sana hak verdim, canım. Yeni yaptırdığım manto da tam kısa saç mantosu. Bugün provadaydım. Bilsen ne güzel oluyor. Daha bitmemiş halinde bile. Ben ille kısa saç isterim, diye bağırıyor, adetâ. Dayanamadım, gidip kestirdim.

Akşam üzeri Necdetle randevusu vardı. Pastacıda buluştular. Genç adam Nilüferi:

— Aaa, saçlar gitmiş. Hani saçların pek kıymetliydi, niye kestirdin? diye karşıladı.

Nilüfer kirpiklerini belli belirsiz indirdi:

— Senin geçen gün söylediklerin bana tesir etti, Necdet. Hani kadınlarda kısa saç modasını çok beğendiğini, modern kadına kısa saç yaraştığını söylemiştin.

Necdetin parmakları hafifçe Nilüferin elleri üstünde durdu:

— Nilüfer ?

Nilüfer, yarı mahcup, başını öte yana çevirerek, «Bugün hava ne güzel değil mi?» diye sordu. Başının hareketi ise «Şimdi değil Necdet, bunu başka bir zaman ve başka bir mekân içinde konuşuruz,» diyordu.

Akşam yemeğinden sonraydı. Nilüfer boy aynasında her zaviyeden, her pozda, her ışıkta kısa saçlarını seyrederken telefon çaldı.

— Alo Nilüfer? Sen misin? Ben Cenanî. Seni bu saatte evde bulmak ne saadet. Gelebilir miyim? Dışarı mı çıkıyorsun? Hiç anlamam. Beş dakika sonra oradayım.

Nilüfer beş dakika içinde giyinip, boyanıp dikkatle hazırlanmasını bildi. Cenanînin arabası kapıya dayandığı zaman ustaca tatbik edilmiş makyajı ve gözlerinden, yüzünün her ifadesinden taşan sevinçli heyecanı ile güzeldi. Ellerinin ne kadar titrediği belli olmasın diye kapıda Cenanîye yanağını verdi. Fakat genç adam bir adım geriledi:

— Nilüfer, ne yapmışsın sen? Cinayet bu. O güzelim saçlarını niçin kestin?

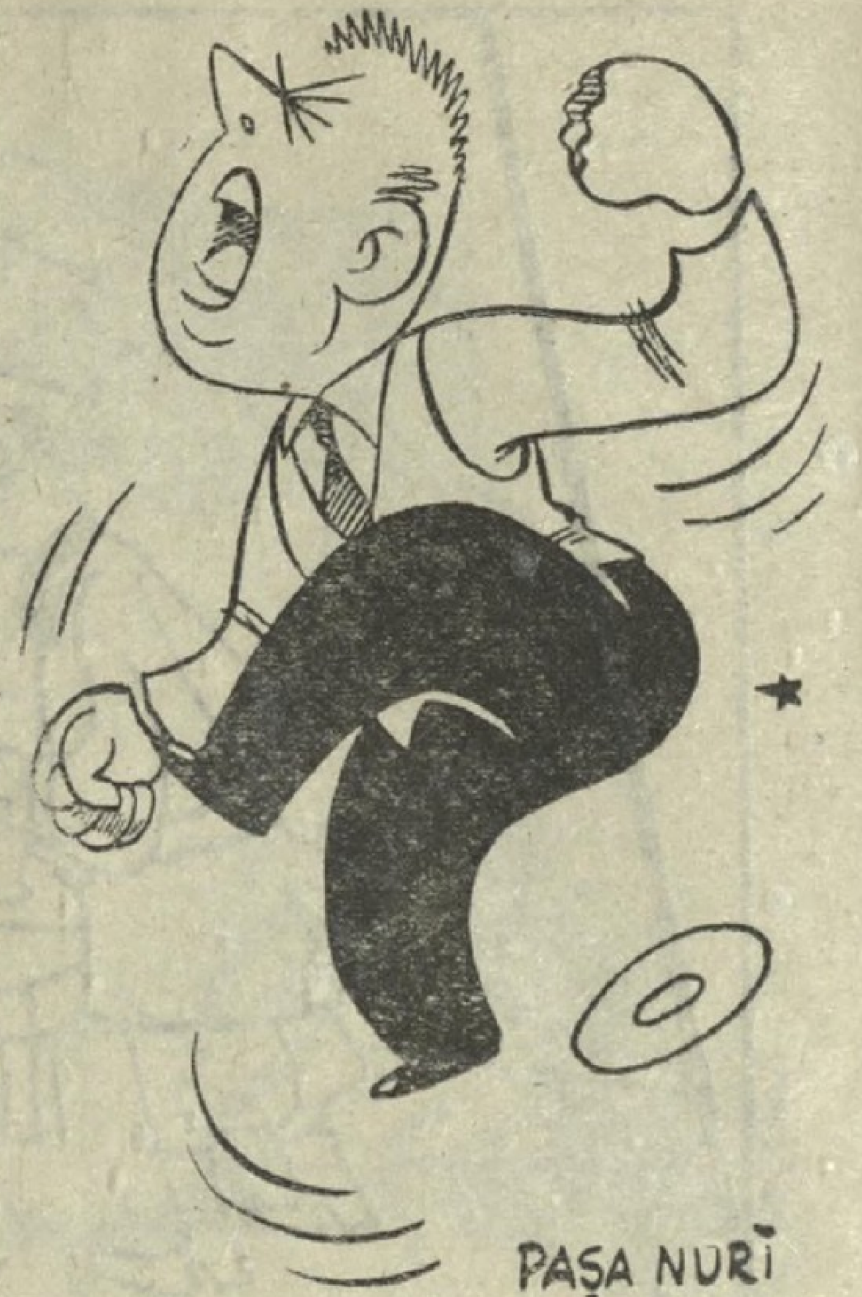
Nilüfer gözlerini hafifçe yana kaydırıp kaşlarını kaldırarak:

— Seni kızdırmak için kestim, diye cevap verdi. Kısa saçtan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Bu hafta da beni öylesine ihmâl ettin ki senin hıncım saçlarımdan aldım.

Dişi Şeytan

MÜSABAKAMIZ : 3

— Ne dedin canım, ne dedin?.. Yemek hazır değil mi?.. Bu ne biçim idare?... Bu ne biçim hükûmet?.. Bu ne biçim demokrasi?

— Yumurcağın spora çok merakı var, çok... Küfürün danieka sını biliyor!..

— Allah rızası için bir öpücük!..

000252

Edebî Roman : 3

O gün bir kalb krizi geçirmiş. Biraz sonra, doktor Feyyaz'ın bir bahane ile Mısıra gitmesi, asıl faciayı doğurmuş.

Kadın erkek münasebetleri bahsinde çok ciddî, çok sert bir kadın olan annem, üstü kapalı kelimelerle, bir öpüşme sahnesi anlatıyordu. Bu sahneyi birdenbire görüveren prens, yıldırımla vurulmuş gibi düşüp ölmüştü.

— Fatma, tam mânasiyle serseri bir kadındır, diyordu. Prensle evli iken yaptıkları belki bundan ibaret de değil. Kaldı ki, evlenmeden evvelki zamanlara ait de hakkında söylentiler işittim. Bu kadar samimî dost olduğunuz halde senden bile gizlemeğe muvaffak olduğu ne maceraları var. Onları bir tarafa bırakıyorum. Prensle niçin evlenmiş biliyor musun? Parası için diyeceksin. Hayır. Prens Mısırda, kendi akrabasından bir genç kızla nişanlı olduğu için. Sırf o kız prense varmasın, mesut olmasın diye. Bunu da gayet yakından bilenlerden işittim. Prens yaşlı bir erkek olmasına rağmen, kızcağız onu sevmiş. Hikâye Fatmanın kulağına geleceği güne kadar prensle hiç alâkadar olmayan Fatma, o günden sonra, değişivermiş. Bunu sen nasıl oldu da anlayamadın, şaşıyorum, kızım. Her dakika onunla beraberdin. Bundan sonra, ümit ederim ki, eski samimiyetine biraz fasıla verirsin. Böyle bir kadın aile evine sokulmaz.

Annemin bu imâlı ihtarı garibime gitti, diyemiyeceğim. Fatma hakkında bu kadar etraflı şeyler öğrendikten sonra, bana bundan daha başka bir tavsiyede bulunmasını zaten bekleyemezdim.

Onun değil, asıl, kocamın sözlerine şaştım. Annem bunları anlatırken o, arada sırada lâfa karışıyor, annemin bazı sözlerini tashih ediyor, bazı eksik bıraktığı yerleri tamamlıyordu.

Hayretle yüzüne baktığım zaman bana:

— Ben de Fatmaya dair bazı şeyler duymuştum, dedi. Ama inanmadığım için sana anlatmağa lüzum görmemiştim. Şimdi annenin dedikleriyle kendi bildiklerimi bir araya getirince, bana anlatılanların da hakikat olduğuna inanmak mecburiyetinde kalıyorum. Annen haklı. Fatma ile ahbaplığına biraz fasıla vermek fena olmaz.

★

Kocamın hayatında bir değişiklik hissediyorum. On beş gün denberi, yani Fatmadan o telgrafı aldığım gündenberi teneffüs ettiğim havada fazla esrarlı şeyler, ufak tefek, fazla muammalı haller görüyorum. Kocamın, o akşam, yemekte, Fatmaya dair bazı şeyler bildiğini söylemesine rağmen, bu bildiklerini o güne kadar bana anlatmamış olduğunu düşündükçe, gitgide artan bir huzursuzluk duyuyorum. Onun bu mânasız susmasına akıl erdiremiyorum.

Fatmadan hemen hemen hiç bahsetmez olduk. Daha doğrusu, ben onun lâfını açtıkça kocam kapatmağa çalışıyor, onunla meşgul olduğumu istemiyormuş gibi tavırlar alıyor. Onu dalgın, düşünceli, kasvetli görüyorum. İşlerinin, son günlerde çok yorucu olduğunu ileri sürüyor, zihninin fazla meşgul bulunduğunu bahane ediyor, Ama, aldanmıyorum.

Son günlerde, bazı suallerime verdiği cevaplardan, hakikati söylemediğini sezdim, hem gayet kuvvetle ve vuzuhla sezdim. Fakat ileri gitmek istemedim. Çünkü bu ileri gidişin akıbetinden korktum.

Karşılıklı bir komedi oynamağa başlamış durumdayız. O, benden bir şeyler gizliyor, gizlediğini sanıyor. Ben, onun bu gizliliğini farketmiyormuş gibi yapıyorum, itimadımın sarsıldığını belli etmemeğe calışiyorum.

Bu komedinin pek çok ailelerde oynandığını biliyorum. Ama o zamana kadar, bizim evimizde bu komedyanın hiç bir zaman oynanmayacağını, bizim ailenin, bu çeşit oyunlardan münezzeh, apayrı bir mahiyeti bulunduğunu sanmak gafletine düşmüştüm.

★

Garip, hattâ gülünç bir hâdise bana bir anda pek çok şeyler öğretti. O kadar çok şeyler ki, en sıkı casusluk şebekesini kurmuş olsaydım, bu kadar fazlasını öğrenemezdim.

Sokaktan dönmüştüm. Vakit biraz geç olmuştu. Kocam evdeydi. Salonun kapısına geldiğim zaman, içerden bir ses duydum, girmedim, kulak verdim. Kocam telefonla konuşuyordu. Bir kelime, bir tek kelime, Feyyaz'ın ismi, bana, kocamın Fatma ile konuşmakta olduğunu anlatmağa kâfi geldi.

Fatmanın neler söylediğini tabii, anlayamıyordum. Fakat kocamın sözleri, kıskanç bir erkeğin sözleriydi. Sorduğu suallere, Fatmanın, sinir bozucu, aşiftece cevaplar verdiğini, bu kıskançlık tezahürlerinden tahmin ediyordum. Sonra, kocam, birdenbire bir sual sordu: «Peki sizi ne zaman tekrar görebileceğim?» dedi.

Buna aldığı cevabında müphem, atlatıcı ve avutucu bir cevap olduğunu sezdim.

Sonra telefon kapandı.

Ayaklarımın ucuna basarak oradan uzaklaştım. Salona hemen girseydim telefon konuşmasını dinlediğim, halimden mutlaka belli olacaktı.

Odama kapandım. Şaşkın, perişan bir halde idim. İkisini de çok sevdiğim iki insanın, etrafımda örmekte oldukları hıyanet ağının ilmeklerinde çırpınan bir biçare olduğum hissi, beni büyük bir hayret içinde bırakıyordu.

Telefon konuşması hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Kelimeler, kafama vurulan balyoz darbeleri gibi, beynimde ötüyordu.

Şimdi, kapının önünde durup telefon konuşmasını dinlediğime nedamet duyuyordum. Elime ne geçmişti? Hiç. Hiç bir şey geçmemişti, geçmesine de ihtimâl yoktu. Çünkü, kapalı bir kapının öte tarafında, benden gizli konuşulanları dinlemekten başka bir şeye cesaret gösteremiyecek kadar pısırık olduğumu hissediyordum.

Yemek saati yaklaştıkça, bir kaç dakika sonra, sofra başında kocamla karşı karşıya oturmak zorunda kalacağımı düşündükçe, heyecanlanıyordum. Daha şimdiden, sanki hakikaten karşılıklı oturuyormuşuz gibi, bakışlarımı ondan kaçırıyordum. Neredeyse, anneme telefon edip yemeğe bize gelmesini söyliyecektim.

Tek, aramızda biri bulunsun da kocamla göz göze gelmek zorunda kalmayanyım diye...

....

Azâba on gün tahammül ettim. On birnici gün, her şeyi göze alıp, içinde yaşadığım gayri tabii durumu anneme anlattım.

Sızlanmalarımı hiç tahmin etmediğim şekilde karşıladı. Büyük bir soğukkanlılıkla konuştu:

— Bu vaziyette kalan bir kadının yapacağı iki iş vardır, kızım, dedi. Ya herşeyi tepip ayrılmak, yahut herşeye tahammül etmek. Birinci şekli sana tavsiye etmem. Tahammül etmeni daha doğru bulurum. Çünkü kocanın bu hali çok sürmiyecek, geçecektir.

— Ne biliyorsunuz, anne?

— Biliyorum. Fatmanın nasıl bir macera kadını olduğunu öğrendin, biliyorsun. Erkek, onun nazarında, sık sık değiştirilen gömlek kadar çeşitli olması icabeden bir şey. Evvelki günkü erkeği dün, dünkünü de bugün unutan Fatma, bugünkünü yarın niçin silkip atmasın? Fazla üzülme, değmez. Çok yakında bu işin selâmete erdiğini göreceksin. Hattâ daha şimdiden, Fatma ile kocan arasında bir uçurumun kazılmakta olmadığı ne malûm?

— Ben Kenanın halinde hiç bir değişiklik görmüyorum, anne.

— Bugün değilse yarın göreceksin, kızım. Sen beni dinle, sâkin ol, hattâ kocana bir şey belli etme. Seni gafil zannettiği nisbette çabuk yola gelir.

Dediğim doğru idi. Kocamın halinde hiç bir değişiklik göremiyordum. Telefon hâdisesi günü dikkat etmeğe başladığım gayri tabii durumunu aynen muhafaza ediyordu. Bütün halleriyle bana Fatmayı, Fatma ile olan yakınlığını hatırlatmasaydı, annemin tavsiyesini çok daha kolay tutacak, evimin içine sokulan tehlikeyi belki de unutacaktım.

Fakat, Kenan, bazan başını pencereye dayayıp sokağı seyretmeğe başlıyor, derinlere dalıp gidiyor, çok uzaklarda, çok ehemmiyetli bir yere bakıyormuş gibi kendini kaybediyordu. Bazan, geceleri, beni uykuda zannedip derin derin iç geçiriyordu. Bazan, yemekte, çatalı elinde, kalakalıyor, lokmasını bitirdiğini unutuyor, yemeği tabağında soğuyordu.

Gene annemin tavsiyesiyle, Fatma ile konuşmağa devam ediyordum. Kocama karşı olduğu gibi ona karşı da, eski halimi değiştirmememi tavsiye etmişti. Görünüşte samimiyetimiz devam ediyordu. Gene eskisi gibi canciğer arkadaştık.

(Devamı var)

Eski Türk Mizahından

Iki kadeh iki uskumru

Yazan: Mahmut BALER

Cemil kaptanla Mehmet kaptan: İki eski arkadaş. Düşünüyorlar:

— Canım öyle bir raki istiyor ki...

— Hem de uskumru ile...

— Hele Akinti purnunda olursa...

İki ahbap, bir ağızdan sordular:

— Kaç paran var çebunde?

Parmaklar yelek cebinde dolaştı:

— Bende kırk alti kuruş...

— Bende yetmiş iki...

Hesap ettiler: Arnavutköyünde, uskumru ıskarasiyle birer kadeh rakı içmeğe bu para yetecekti!

— Olur mi dirsun?

— Neden olmayimiş?

Ve yaradana sığınıp Karaköyden, Eminönü - Bebek tramvayına atladılar.

★

— Garson, puraya pak... Piz puraya oyle apur çupur yemeğe gelmedik.. Sen pize iki tane.. Amma annir misin, iki tane uskumru ıskara et... İki tane de, amma annir misin... İki tane de raki...

Rakılarla uskumrular masanın üstüne konurken kapı açıldı:

— Vaaay Cemilciğim... Sen misun?..

Gelen, Ali kaptandı... Üç arkadaş kucaklaştılar. Cemille Mehmet göz göze bakıştı. Garsona bir boş kadeh emrettiler ve kendi kadehlerindeki rakıların yarısını misafirin kadehine boşalttılar...

Ali kaptan anlatmağa başladı:

— Pilir misun paşima ne keltu?..

Rakıdan bir yudum içti, uskumrunun başına çatalla bastı ve bıçakla balığın bütün sırtını kuyruğuna kadar sıyırdı.

— Efentum, pizum Caferi pilirsun.. Bana yirmi lira borci vardu... Temun kûpri ustunde tiramvayde görmeyim mu?. Atladum pen de...

Ali kaptan, tabaktaki uskumruyu süratle ters çevirip öbür sırtını da kuyruğuna kadar sıyırmış ve bir lokmada ağzına atmıştı...

Dudaklarını lezzetle şapırdatarak anlatmasına devam etti:

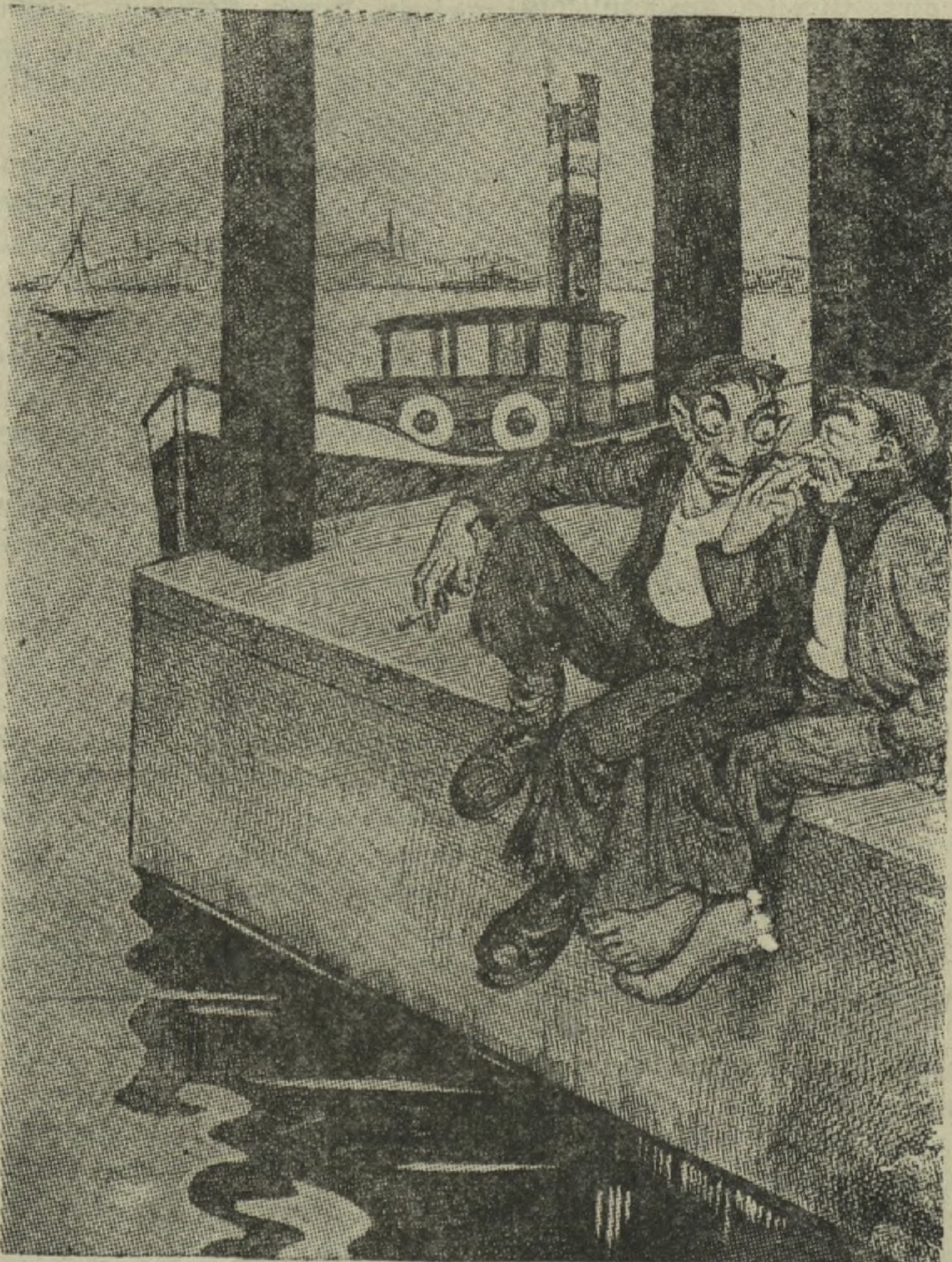
— Aha, tiramvay poyle tiklim tiklim toli... Herif onte, pen arkada... Yuruyepilirsen yuri!... Keçepiliursen keç... Aramizda dağlar gibu insan yiguli... Kimsede de medeniyet kalmamış ki.. Pardon dirum, aldiran yok... Müsade dirum, kimildiyan yok.. Derken efendum heruf beni tiramvayda görünce atti kendinu aşaği... Ben de peşunden... O koşar, ben koşarim... Tam Yenicaminun önünde...

Tabaktaki ikinci uskumruya da çatalı basmıştı...

— Bilegûnden yakaladim teresu!...

Cemil kaptan da misafirin bileğine yapıştı:

— Kulun kurbanun olayum Ali Kaptan, borçliyu yakaladun, uskumruyi azat et!...

— Asma köprünün hiç bir faydası olmıyacak...
— Neden?
— Altlarında yatacak yer yoktur ki!..

000254

SON MODA ŞAPKALAR!

— Aman bayanım, yanlış giydiniz, o şapka bir tane değil!...

Fedakârlık imtihanı!

(Sahne: Avrupada büyük bir saray salonu. Masanın başında meşhur Diktatörlerden biri, yumruğunu çenesine dayamış, gözleri, bir facia rolü oynar gibi şimşek dolu... Karşısında bir kaç ecnebi gazete muhabiri...)

Diktatör — (Yumruğunu masaya vurur, aktör Bürhaneddin gibi homurdanır) : Şu sokaktan akan insan sellerine bakınız... Bütün memleket halkı, benim avucumda balmumundan bir hamurdur... Onları, istediğim gibi yuğurur, istediğim şekle sokarım!... Asker mi lâzım?... Balmumu, parmaklarımın arasında yumuşar, asker olur!... İşçi mi lâzım?... Balmumu parmaklarımın arasında ezilir, işçi olur!... Diplomat mı lâzım?... Balmumu parmaklarımın arasında erir, diplomat olur!... Ben, Tanrının yarattığı insanı yeniden yaratırım. O, can verirse, ben hüviyet veririm!...

(Ecnebi gazeteciler hayret içinde not tutarlar.)

Diktatör — Evet, şu insan kalabalığına bakınız!... İçlerinde hiç bir ferd yoktur ki, bana, benim emirlerime, harfi harfine baş eğmesin... Bir tecrübe ister misiniz?...

Gazeteciler — Lûtfedersiniz!

(Diktatör balkona çıkar.. Yoldan geçenlerden birini çağırır. İçeriye bir adam girer.)

Diktatör — At kendini aşağı!

(Adam, bir hamlede balkona çıkar ve kendini elli metre yüksekten sokağa fırlatıp atar.)

Diktatör — Nasıl?... İtaatin derecesini gördünüz mü?..

(Gazeteciler, hayret ve dehşetle susarlar.)

Diktatör — Şimdi bir tecrübe daha yapalım... (Balkondan seslenir) : Gel!...

(İçeriye tekrar bir adam girer.)

Diktatör — At kendini aşağı!

(Adam, süratle balkona fırlar ve kendini atıverir!)

Diktatör — (Mağrur) Bir tecrübe daha!... (Balkondan sokağa seslenir) : Gel!...

(Gene salona bir adam girer.)

Diktatör — At kendini aşağı!

(Adamcağız, tam kendisini atacağı zaman bir gazeteci önüne geçer.)

Gazeteci — Neden canına kıyıyorsun... Yazık değil mi?..

Adam — (Acı acı güler) Yaşayıp da ne yapayım?... Hayat mı bu?...

Çimdik

□

MÜNASİP

Alacağını istemek için, kâtibini yollamıştı. Borçlu o kadar kızdı ki, kâtibi tanımadığı halde, hıncını ondan almak istedi:

— Orada hiç mi adam yoktu da bana sizi gönderdi?

Kâtip boynunu büktü:

— Olmaz olur mu? Vardı ama size beni münasip bulmuş olacak!..

— Bütün ön sıralar karaborsada: Balelerin kocaları satıyor!...

Damat — Haydi, diyelim ki annen sana hiç bir şey öğretmedi.. Ömründe operete de mi gitmedin?..

Bravo Kapitano!

Habeşistanda kapitan Tubino'nun kumandsaında bir müfreze ilerlemektedir. Müfreze kumandanı askerlere uzak bir tepeyi gösterir:

— Şu tepeyi görüyor musunuz, askerler?

— Görüyoruz kapitan!

— İşte o tepeyi zaptedeceğiz!

— Orası çok mühim bir mevki midir?

— Kırk haneli bir Habeş köyü!

— Neye zaptediyoruz?

— Yarın, burasının zaptı şerefine Roma donanacak!

Bir ses:

— Habeşliler!

(Bütün müfreze yatar. Kumandan yere yatmış vaziyette:)

— Askerler, fenni harbin icab ettiği şeyi yaptınız, tebrik ederim. Fakat bir daha ben kumanda vermeden hareket etmeyin!

Bir asker:

— Keşke zafer şenliği yapmak için Romada olsaydım!

Bir ses:

— Yaklaşıyorlar.

Kapitan:

— Yaklaşsınlar! Süngü hücumu yapacağız!

(Bir müddet sessiz geçer. Kumandan:)

— Süngü tak... Hücum!

(Askerler yerlerinden kımıldamaz.)

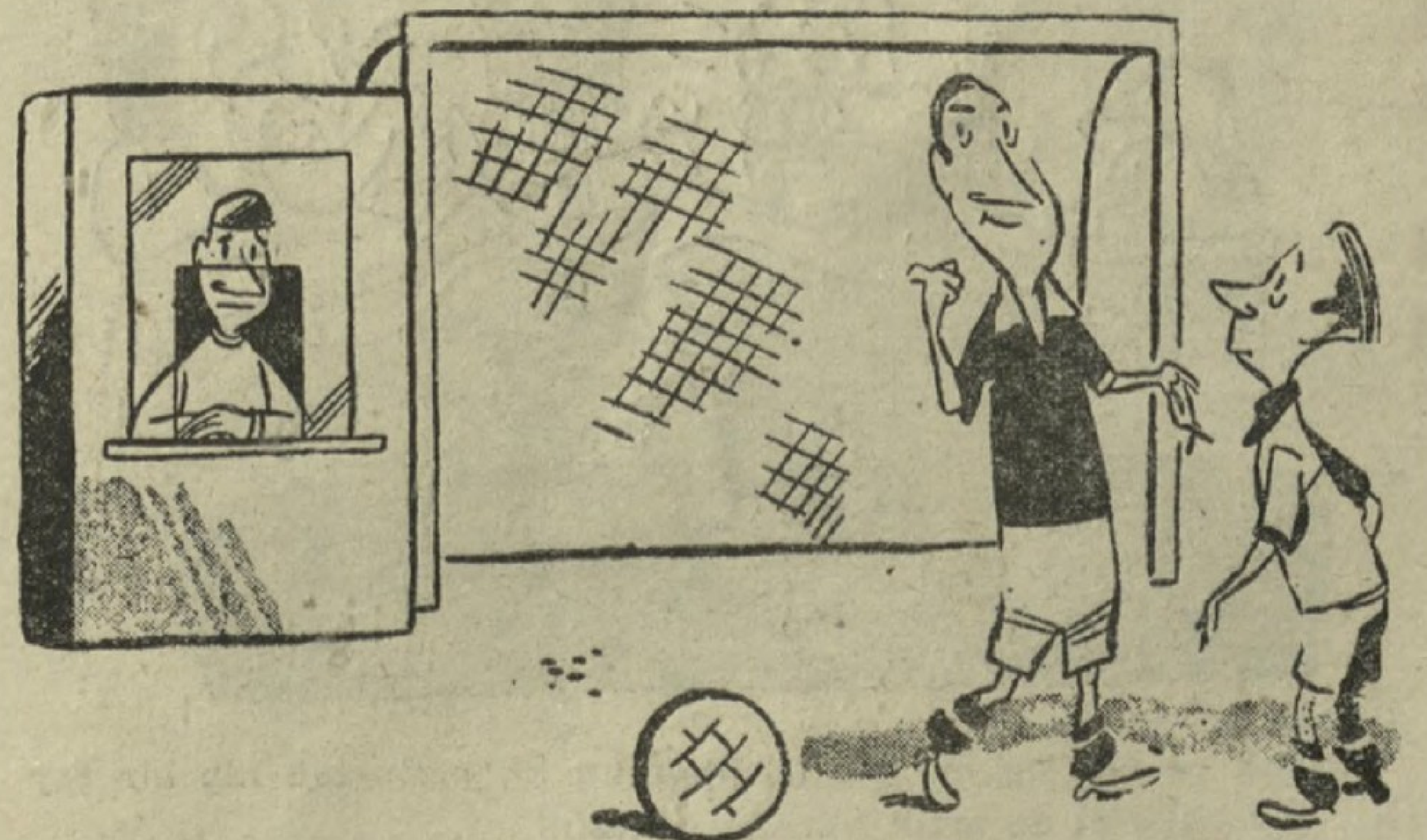
— Hücum!.

Gene kimse kımıldamaz. Kapitan, bir nutuk söyliyerek askerlerin kahramanlık damarını kabartmak ister:

— Askerler, düşününüz ki siz asîl Romalıların çocuklarısınız. O Romalılar ki hiçbir şeyden korkmuyorlardı. Bütün dünyayı zaptetmişlerdi. Sizin damarlarınızda (Sezar) ların kanı çarpıyor. Haydi, onların hakikî çocukları olduğunuzu gösterin! İşte ben kılıcımı çekiyorum. Ve tek başıma düşmana hücum ediyorum.

(Kapitan, kılıcı elde ileri atılır. Bir müddet koştuktan sonra arkasından kimsenin gelmediğini görerek durur ve askerlere dönüp bakar. Askerler alkışlıyarak hep bir ağızdan bağırırlar:)

— Bravo, kapitano.. Bravoo!.

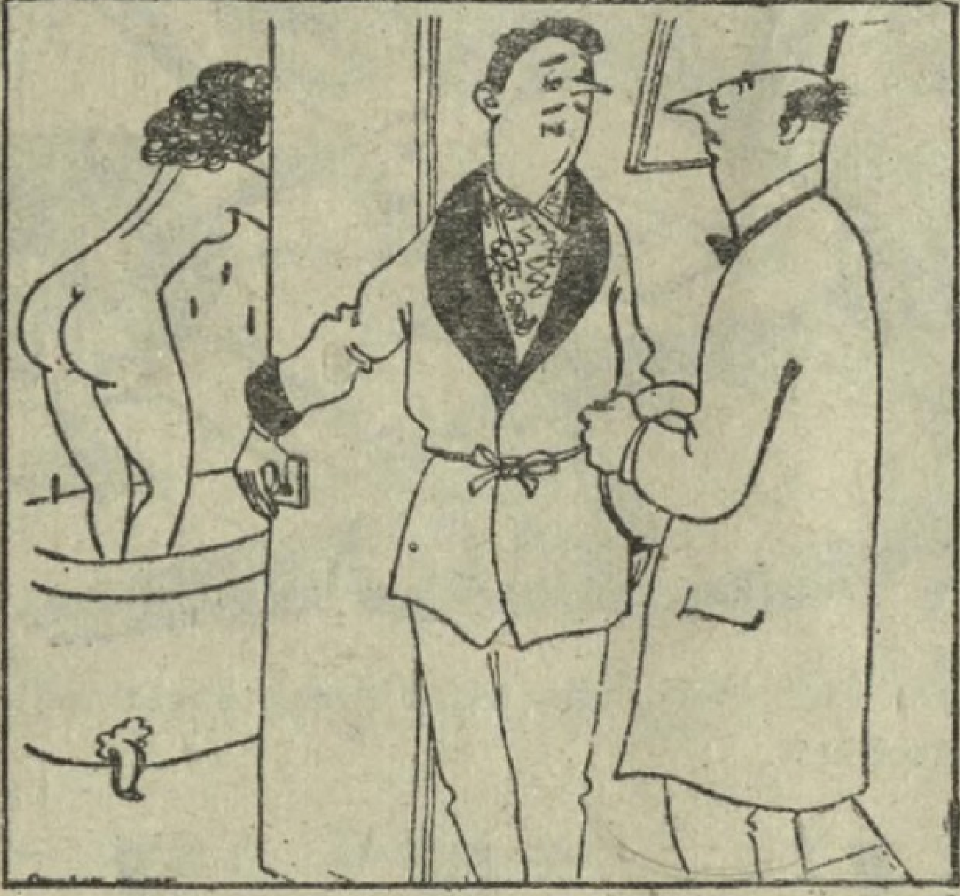
— Kalecimiz sıhhatine çok düşkündür. Bozuk havalarda böyle kulübesine çekilir!...

000255

DÜNYA Karikatürleri

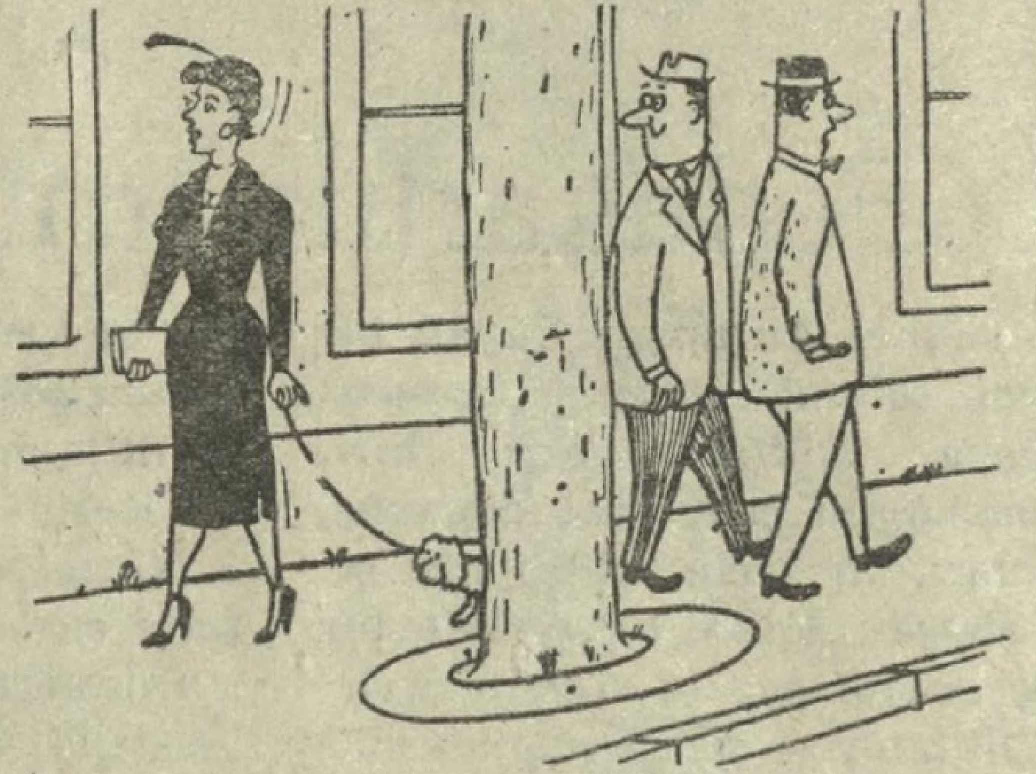
— İşte, burası da banyo dairesi!..

— İci Paris —

Manikürcü — Bayanınıza söyleyin, size bir lâstik eldiven alsın... Bulaşık yıkarken takmalısınız!...

— Le Hérisson —

— Ne güzel kadın... Kocasının yerinde olmak isterdim...

— Aman isteme : Kocasını daha dün gömdüler!...

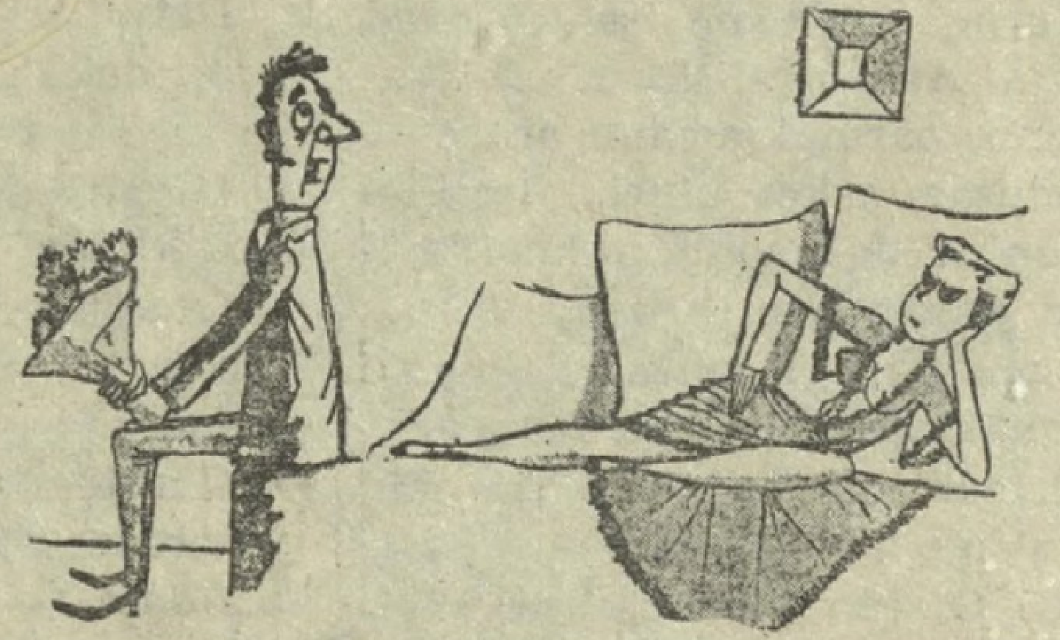
— Le Hérisson —

KUTUPLARDA :

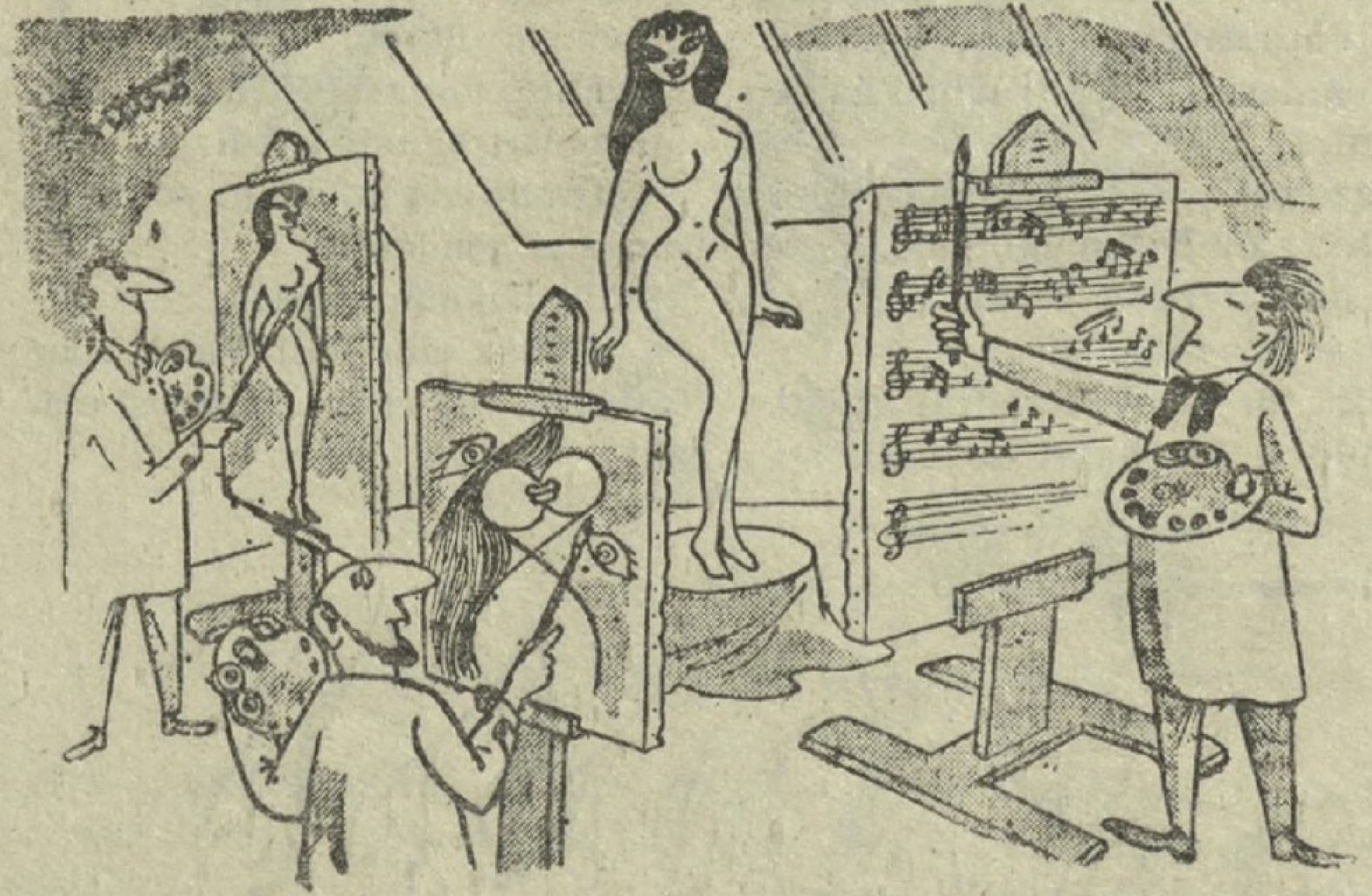
— Fransızca konuşuyor musunuz?..

— İci Paris —

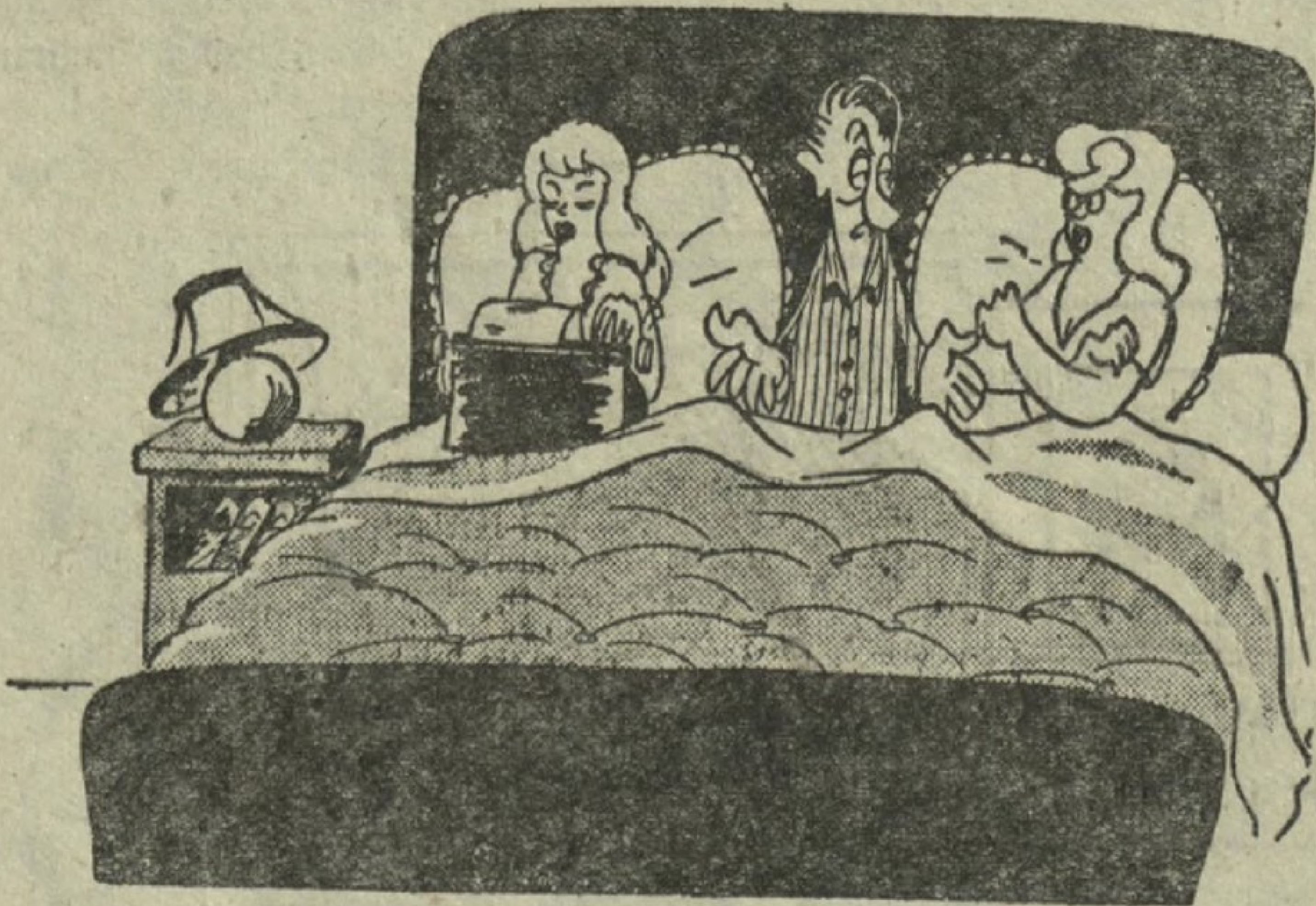
— Babanızdan elinizi istemeğe karar verdim...

— Yalnız elimi mi?...

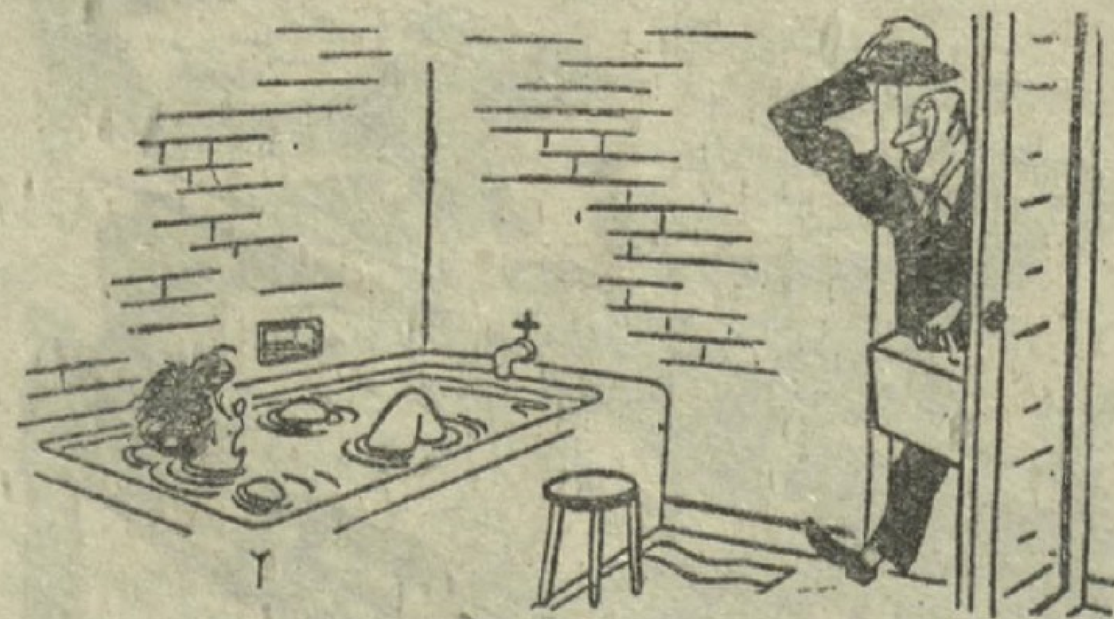
Bir model, üç ressam!..

— Le Hérisson —

Erkek — Karıcığım, işte görüyorsun ki, aramızda hiç bir şey yok... Müsaade et de artık büroda çalışsın!...

— Le Hérisson —

— Bayan... Banyo kapıları için otomatik zillerimiz de var!..

— London Opinion —

000256

Dünya Karikatürleri

YENİ MODA :
— Şemsiye, stop!..

— İl Travaso —

— Bu çekin size ait olduğunu nasıl bileyim?...
— Haydi canım, benden daha iyisini bulacak değilsin ya!.

— İl Travaso —

— Yook, karımınkilere bakmak yok!...

— Le Hérisson —

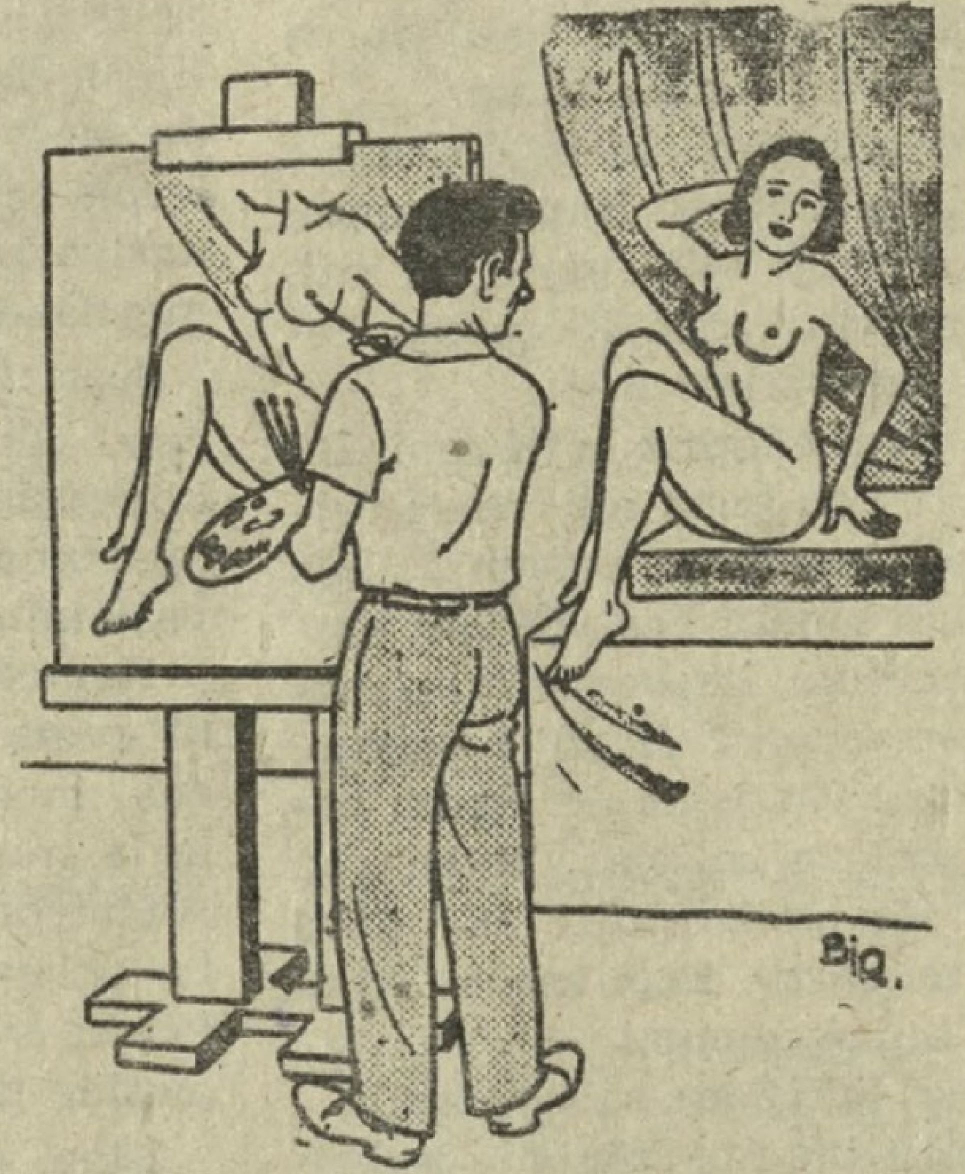
Polis — Gece nöbetçiliği fena olmuyormuş!..

— Le Hérisson —

SİNEMADA :
Müdür — Niçin program satmıyorsun?..
Satıcı — Kalmadı ki... Hepsini bu Mösyö satın aldı!...

— Blighty —

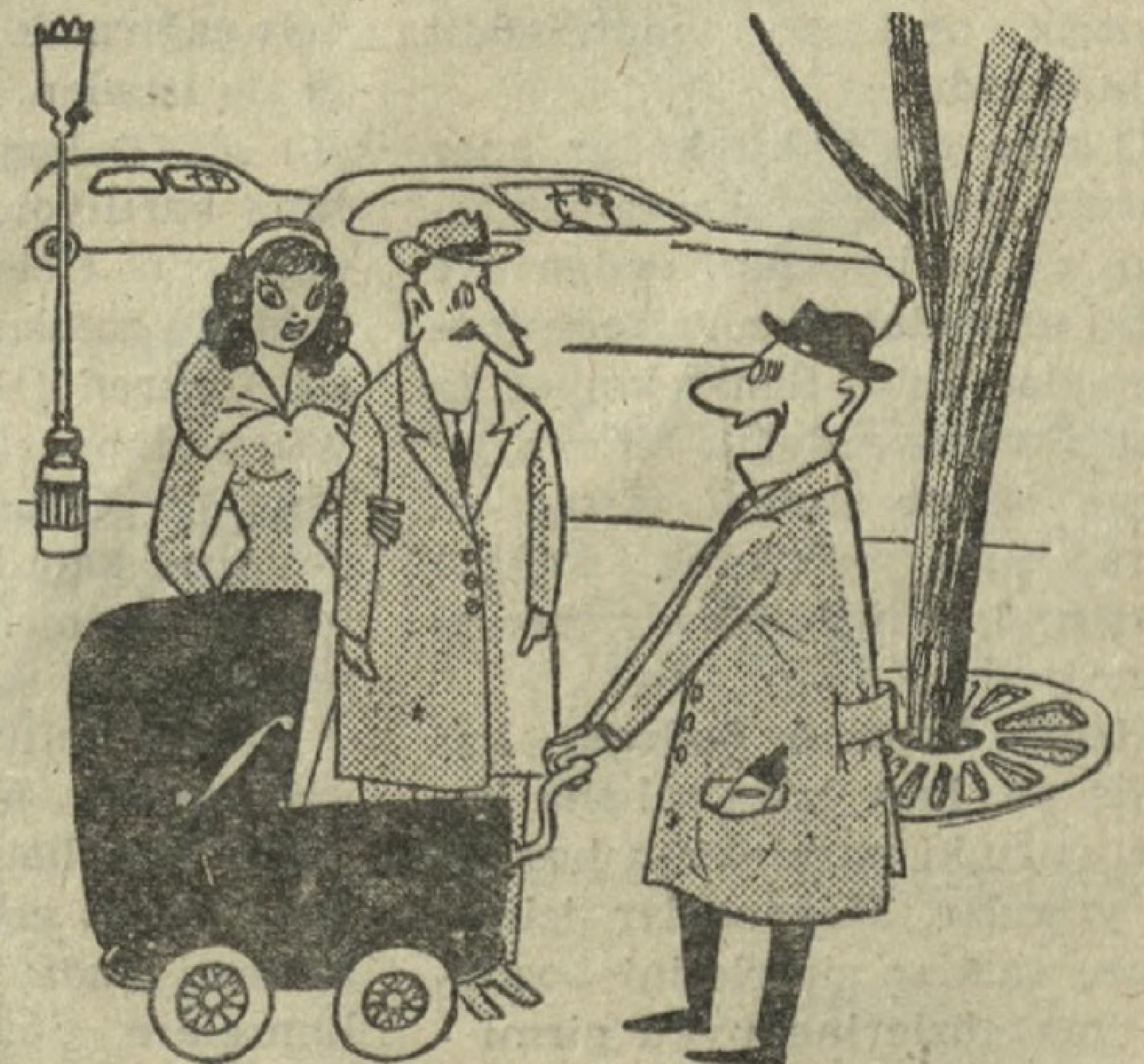
— O kadar benzedi ki, kim görse tanıyacak!...

— Le Hérisson —

— Aldanmışım... en güzel mevsim ilkbahar sanırdım!...

— İci Paris —

— Nişanlımdan ayrıldım... Bütün hâtıralarımızı birbirimize iade ettik!...

— Le Hérisson —

000257

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 3

On buçuğa doğru dairelerden ikisine, yirmi dakika fasıla ile misafirler geldi. İlk gelen iki kadın misafirle bir erkek, kapıcı kadının mırıl mırıl söylenişine mâna veremediler, tuhaf tuhaf bakarak yukarı çıktılar. Onlardan sonra gelen kafile dört kişilikti. Vakit biraz gecikmiş olduğu için, erkeklerden biri, Hanife hanımın eline elli kuruş bahşiş sıkıştırmak istedi.

Vay efendim, sen misin bahşiş vermeğe kalkan! Hanife hanım, adamcağızın elini şöyle bir itti, yumruğunu gene kalçasına dayadı, bayrakları açtı:

— Seni edepsiz herif seni! Bu ne bu? Sen bana elli kuruş vermeğe utanmıyor musun? Ben bugüne bugün beş yüz bin liralık kadınım, heeeey! Kimin evini soruyorsun? Haydi bakayım, haydiiii! Git işine de benim başımı belâya sokma. Zaten bu gece son gelişinizdir. Bir daha size bu saatte kapı açacak kimseyi bulamazsınız!

Koca kafasını sallaya sallaya, ağzı köpüre köpüre, cezbeli derviş gibi öyle taşkın bir hali vardı ki, misafirler de, apartımanı o gün kaplayan kollektif dehşete düşmekten kendilerini alamadılar. Birbirlerine bakıştılar; bahşişi veren adam, elli kuruşunu korka korka cebine indirdi; merdivenlere doğru yürüdüler. İçeri girmekle dışarı çıkmak arasında mütereddit kalmışlardı.

O gece, geç vakte kadar, apartımanın daire kapıları zaman zaman açılıp kapandı, evden eve gidip gelmeler, her dairede toplanmalar oldu. Sanki kapıcı kadına ikramiye değil, binaya yıldırım isabet etmişti. Kiracılar, uğradıkları müşterek felâket karşısında, müşterek bir çare arayorlardı.

Hanife hanımın bodrum katında da, karı koca sabaha kadar, yarınki paralarının hesabını yaptılar. Heyecanlar içinde geçen saatler sinirlerini bozduğu için gözlerine uyku girmiyordu. Sabahı dar ettiler. Ortalık ağardıktan biraz sonra, kızlarını da yanlarına alıp sokağa fırladılar.

Kapıcı ailesinin öğleden sonra eve dönüşleri, mahalleyi bir kere daha çalkandıran bir hâdise oldu.

Otomobille dönmüşlerdi. Otomobilin içi, taşıya taşıya bitiremedikleri paketlerle dolu idi. Nezaret apartımanından da, civar apartımanlardan da meraklı başlar uzanıyor, senenin bu en talihli insanlarını ibretle seyrediyor, piyango denilen devlet kuşunun, konacağı başları tâyin hususundaki bu gönülsüzlüğüne şaşıyordu.

O gün, akşama kadar, apartıman sükûnet içinde kaldı. Kapıcılar bodrum katındaki dairelerine çekilmişler, yorgunluk çıkarıyorlardı. Hanife hanım, hiç meydanda gözükmedi.

Karı koca, paraları alır almaz, ilk iş olarak mal sahibine koşmuşlar, on bin lira pey verip apartımanın satış muamelesine başlatmışlardı.

Kapıcısız kalan apartıman, ölü evine dönmüştü. Çoluk çocuk, merdivenlerden hızlı adımlarla inip çıkmağa bile cesaret edemiyorlar; büyükler başlarına belâyı satın almamak için, kapıcı ailesine hiç işleri düşmemesine gayret ediyorlardı.

Bina, en alt katından en üst katına kadar derin bir sessizliğe gömülü idi. Kiracılar neye uğradıklarını şaşırmış vaziyette, ağızlarını bıçak açmıyor, canları radyo çalmak bile istemiyordu. Arasıra, kapıcı kulübesinin dışındaki zil tablosunun numaralarından biri düşüyor, kısa bir zil sesi duyuluyordu. Bu, kapıcıyı çağırmak için, el alışkanlığı ile basılan, katlardan birinin zili idi. Dalgınlığın hemen farkına varılıyor, zil bir daha ötmüyordu. Hele, ziller sık sık bozulduğu zaman binanın içini çın çın öttüren (Hanifaaanım!) avazesinden artık eser bile kalmamıştı. Onun yerine, şimdi, daireleri kapı kapı dolaşıp ültimatom vermekle meşgul Hanifenin cırlak sesi duyuluyordu.

Hanife bütün kiracıları apartımandan atmağa karar vermişti. Hiç hatır gönül tanımadan, ağzına gelen lâfı ediyor, o zamana kadar hep emir aldığı kimselere şimdi mal sahibi edasiyle kendisi emirler veriyordu. Allahın günü, belki on defa, daire kapıları önünde, kiracılarla sabık kapıcı kadın arasında şu türlü konuşmalar olduğu işitiliyordu:

— Ne zaman çıkacaksınız, kuzum, siz bu daireden? Anlatamadık mı daha? Hiç birinizi istemiyorum, aportamanımda! Mal benim değil mi, kimi istersem onu oturturum.

— Ay, sen gene mi geldin? Ayol, ne sırnaşık karısın sen? Çıkacağız dedik ya! Lânet olsun apartımanına. Senin gibi mal sahibinin binasında kim oturur zaten?

— Sırnaşık sana benzer. Ağzını topla. Bugüne bugün ben beşyüz bin liralık kadınım, anladın mı hanım? Bu apartamanın da, evel Allah sahibisiyim. Senin gibi kiracı parçasından lâf işitecek değilim.

— Sen evvelâ apartıman demesini öğren de ondan sonra konuş. Ama, haklısın, senin malın oldu olalı, apartıman sahiden de aportaman oldu. Hem bir daha gelip bu kapıyı çalayım deme, vallahi karakola haber vereceğim. İllâllah artık. Ne hakkın var senin, boyuna elâlemi rahatsız etmeğe? Aydan aya gelir, kiranı alır, defolur gidersin. Aşağıya da kapıcı koymağa mecbursun. Biz burayı, kapıcısı olan apartıman diye tuttuk.

— Ya! Zırt zırt kapıcı çağırmak için, değil mi? İkide bir zil, ikide bir zil! Ne o? Hanifaanım, bakkala git de ekmek al! Yok, Hanifaanım, manava git de iki kilo soğan getir! Yok, şu paspası götür de temizle! Hanifaanım sizin pençikli halayığınızdı zere! Kapıcısız kalın da anlayın dünyanın kaç bucak olduğunu! Aportamanıma kapıcı tutacağım ama, sade benim işimi görecek. Sizin gibi saygısız kiracıları da istemiyorum. Kaspaannek çıkacaksınız!

Hanife hanımla başa çıkmağa imkân yoktu. Kadın, bodrum katındaki dairesinde kabına sığamıyor, ikide bir yukarı fırlıyor, kapıcılık zamanında hizmetlerini görmek mecburiyetinde olduğu kiracılardan o günlerin öcünü nasıl alacağını bilemiyor, önüne gelene ver yansın ediyordu. Bütün kiracıları kapı dışarı atmadıkça içi rahat etmiyecekti.

— II —

Hâdiseler biribirini yıldırım süratiyle takip etmşiti.

Beşyüz bin liralık büyük ikramiyenin kendilerine çıktığını gördüğü anda apartıman kapıcılığından istifa eden Hanifeyi, kocası Abdullah efendı taklit etmiş, o da gazino kapıcılığından ayrılmıştı. Sonra, bu meslekteki ihtısasını patron olarak devam ettirmek üzere, bir gazino açmağı düşünmüştü Karı koca uzun uzun hesaplar yapmışlar, eskiden artist tellâllığı yaparken sonradan işlerinin bozulması üzerine bir nevi ayak kavaflığına başlayan Rafael'in delâletiyle, Boğaziçinde bir eski paşa konağını satın alıp yarı otel, yarı gazino, yarı kumarhane bir müessese açmışlardı.

Adı (Turistik palas) tı.

Şimdi, Abdullah efendiyi de, Hanife hanımı da, eski bildiklerinden kim görse tanıyamazdı. İkisi de kılığı kıyafeti yoluna koymuş, biri, isminin nihayetine bir beyefendi, öteki, bir hanımefendi eklemişti. Boğazın o uzak semtinde onları tanıyan yoktu. Olsa bile, beşyüz bin liranın azameti, eski günlerin üzerine kuvvetli bir silgi çekmeğe kâfi gelmişti

Rafael müessese müdürlüğüne tâyin edilmişti. Abdullah efendinin gazinodaki meslek arkadaşlarından vestiyer Sadettin, Avrupa ve Amerika palaslarındaki usullere pek yakından vâkıf olduğunu iddia eden Rafael'in inhasiyie, gazinonun detektifliğine getirilmişti. Müessesede bir kâtip, bir daktilo. sonra ikinci derecede bir hayli müstahdem vardı. İşler şimdilik yolunda gidiyor, yerli, yabancı, paralı müşteriler hiç eksik olmuyordu.

Herşey yolunda gidiyordu, ama, Hanife hanımın canını sıkan, bir parça keyfini bozan bir mesele vardı. Vestiyer Sadettin'in (Turistik Palas) detektifliğine getirilmesi onu hiç memnun etmemişti. Nezaret apartımanı kapıcılığını yaptıkları sıralarda, ahpap sıfatiyle evlerine gidip gelen Sadettinle Hanife hanım arasında hafif tertip bir aşıkdaşlık gelip geçmişti. Bu münasebetsiz hatıranın, yarım milyonerlik devrinde, etiyle, kemiğiyle hâlâ karşısında dolaşması Hanife hanımın hiç de işine gelmiyordu.

(Devamı var)

000258

24 EV

BİR MİLYON LİRA

İŞ BANKASI

1953 de birinci ikramiye çekilişine katılmak için yılbaşına kadar bir tasarruf hesabı açtırınız.

Gişelerimizden tafsilât isteyiniz! — TÜRKİYE İŞ BANKASI

Yeni kısmetler vaad eden sabun...

Yeni PURO

... devrimizin en en modern Sabun fabrikasında, yepyeni bir formülle imal edilmiştir.

Yeni PURO, müessir bir cilt kremi, eşsiz bir güzellik müstahzarı ve fevkalâde bir tuvalet sabunudur.

Yeni PURO, cildinizi temizler, besler... siyah beneklerі, lekeri yokeder... teninize bir kadife yumuşaklığı, bir çiçek tazeliği verir.

Yeni PURO yüzünüze, herkesi hayran bırakan sihirli bir güzellik ve cazibe temin eder.

PURO

PURO TUVALET SABUNU

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır.

Bizim Şairler

ANTOLOJİSİ

Neşreden : Feyzi Halıcı

Genç neslin en değerli şairleri, en güzel şiirleriyle bu kitapta...

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi

SERMAYESİ : 1.500.000, — Türk Lirası

YANGIN

KARA ve DENİZ NAKLİYATI

KAZA

HAYAT

sigortalarını en müsait şartlarla yapmak için sayın müşterilerinin emrine âmadedir.

Yurdun her tarafındaki İş ve Ziraat Bankaları Türkiyenin bu en eski ve en büyük Sigorta Şirketinin acenteleridir.

Telefonlar:	Santral	44653/2/1 ve 44659
	Müdür	44039
	Fen Müşaviri ve	
	Ankara Şubesi	10109
	İkinci Müdür	43954
	Galata Bürosu	43949
	İzmir Bürosu	5915

Telgraf adresi: İmtiyaz—İstanbul

Dikkat:

Telefon numaramız değişti:

21811

000259

Akbaba

Holliwood'da:
— Yazınız!.. Bir rekor kırdım: Düğünümden beş dakika evvel mahkeme boşanma kararı verdi!..

000260